

Тріумф ніжності

З любов'ю і вдячністю присвячую Джанет Тейт, яка раділа моїм тріумфам, оплакувала мої невдачі і наповнювала моє життя своєю дружбою. А також Роджеру Тейту, який ніколи не шкодував про час, витрачений на цю підтримку.

Розділ 1

Високий темноволосий чоловік замислено стояв біля вікна розкішного пентхауса, дивлячись на панораму мерехтливих вогнів, які розкинулися на нічному горизонті Сент-Луїса. У різких рухах Рамона Гальверри було помітно досаду і втому, коли він рвонув краватку, послаблюючи вузол, підняв склянку віскі й зробив ковток.

Раптом у тьмяно освітлену вітальню широким кроком увійшов блондин:

— Ну що, Рамоне, що вони вирішили? — нетерпляче запитав він.

— Те, що й завжди вирішують банкіри, — відрізав Рамон, усе ще дивлячись у вікно. — Вирішили, що краще стояти на своєму.

— От негідники! — вибухнув Роджер. У гнівному розчаруванні він провів рукою по

світлому волоссю, потім різко розвернувся і попрямував у бік кришталевих графинів у барі. — Їм здається, доки старий дідько був з тобою, гроші сипалися самі! — промовив він зі злістю, наливаючи у келих бурбон.

— Що ж, вони не змінюються, — понуро промовив Рамон. — Якби гроші все ще лилися рікою, вони були б зі мною.

Роджер клацнув вимикачем на лампі, тоді кинув сердитий погляд на розкішні меблі в стилі Людовіка XIV — ніби лише їхня присутність у просторій вітальні його ображала, а тоді промовив:

— Я був упевнений, на всі сто відсотків упевнений, що, якби ти розповів про те, у якому психічному стані був твій батько перед смертю, банкіри тебе підтримали б. Як вони взагалі можуть звинувачувати тебе у його помилках і незнанні?

Відвернувшись від вікна, Рамон притулився плечем до рами. Якусь мить він дивився на залишки віскі у склянці, тоді підніс її до губ і випив до дна.

— Вони звинувачують мене в тому, що я не завадив йому скоїти ті фатальні помилки, а ще в тому, що вчасно не розгледів його недієздатність.

— Не розгледів, — повторив Роджер з люттю в голосі. — Як узагалі можна передбачити, що чоловік, котрий усе життя поводився ніби Господь Бог, одного дня повірить, що він є таким? І що б ти мав робити, якби знав? Акції були у нього, а не в

тебе. До самої смерті він особисто розпоряджався справами у корпорації. Твої руки були зв'язані.

— Зате тепер розв'язані, — Рамон ворухнув широкими м'язистими плечима своєї майже двометрової постаті.

— Слухай, — з відчаєм у голосі промовив Роджер, — я не починав цієї розмови раніше, бо розумів, що це зачепить твою гордість. Але ти знаєш, що я не бідний. То скільки тобі потрібно? Якщо в мене немає такої суми, я міг би знайти.

Уперше за цей час у погляді гордовитих темних очей та на чітко окреслених губах Рамона Гальверри промайнула усмішка. Перетворення було разючим: риси обличчя, яке останнім часом нагадувало холодний бронзовий зліпок із виразом безжальної рішучості, поєднаної з давнім іспанським благородством, умить пом'якшилися.

— Мільйонів п'ятдесят допомогли б, а краще — сімдесят п'ять.

— П'ятдесят мільйонів? — безпорадно промовив Роджер, дивлячись на чоловіка, якого він знав ще з часів коледжу, коли вони обидва навчались у Гарвардському університеті. — П'ятдесят мільйонів лише допомогли б?

— Так, дуже допомогли б.

Рамон різко поставив склянку на мармуровий стіл, тоді повернувся і попрямував у гостьову кімнату, яку він займав з того дня, як минулого

тижня приїхав у Сент-Луїс.

— Рамоне, — швидко промовив Роджер, — тобі варто зустрітися з Сідом Гріном, доки ти ще тут. Він міг би знайти таку суму грошей, якщо захоче, до того ж він у боргу перед тобою.

Рамон здригнувся. На його аристократичному іспанському обличчі застигла гримаса зневаги.

— Якби Сід хотів мені допомогти, він би вийшов зі мною на зв'язок. Він знає, що я тут і що в мене неприємності.

— Може, і не знає. Адже до сьогодні ти зберігав у таємниці те, що корпорація йде на дно.

— Він знає. І разом з правлінням банку він не хоче, щоб мені продовжили кредитування.

— Але...

— Ні! Якби Сід хотів допомогти, він зв'язався б зі мною. Його мовчання говорить саме за себе. Я не збираюся його благати. За десять днів я скликаю аудиторів і адвокатів корпорації в Пуерто-Рико. І під час цього засідання я маю намір оголосити про банкрутство компанії.

Рамон різко розвернувся і стрімко вийшов з кімнати, ледь стримуючи неприхований гнів.

Коли він повернувся, його густе темне волосся було вологим після душу і він переодягнувся у джинси. Роджер мовчки дивився, як Рамон закочує рукава білої сорочки.

— Рамоне, благаю, затримайся у Сент-Луїсі

ще на тиждень, — промовив Роджер. — Можливо, Сід ще зв'яжеться з тобою. Дай йому трохи часу. Я переконаний: він просто не знає, що ти тут. А ще мені здається, що його зараз немає в місті.

— Він тут, а я їду в Пуерто-Рико за два дні. І це не обговорюється.

Роджер тяжко зітхнув.

— Що, чорт забирай, ти робитимеш у Пуерто-Рико?

— По-перше, потрібно проаналізувати банкрутство корпорації, а тоді займуся тим, що робили мої предки, — ледь вичавив із себе Рамон. — Поїду на ферму.

— Ти з глузду з'їхав! — вибухнув Роджер. — Будеш обробляти невеличкий клаптик землі, де стоїть та хижа, у якій ми якось розважалися з дівчатами?

— Той невеличкий клаптик землі, — промовив Рамон з почуттям власної гідності, — усе, що в мене залишилося. Разом з будинком, у якому я народився.

— А що з тим будинком біля Сан-Хуана, чи з віллою в Іспанії, чи з островом у Середземному морі? Продай один з будинків чи острів; так ти будеш жити в розкоші до кінця своїх днів.

— Їх більше немає. Я виставив їх на аукціон, щоб корпорація змогла відшкодувати збитки. Адже банки, як ті стерв'ятники, кружляли навколо.

— Хай йому грець! — безпорадно пробурмотів Роджер. — Якби твій батько не помер, я б власноруч його придушив.

— Акціонери тебе випередили б, — гірко посміхнувся Рамон.

— Як ти можеш стояти тут і робити вигляд, що тобі байдуже до цього?

— Я змирився з поразкою, — спокійно промовив Рамон, — я зробив усе, що міг. І я не бачу нічого страшного в тому, щоб працювати на своїй землі, серед людей, які століттями робили на нашу сім'ю.

Знаючи, що друг не терпить сентиментів, Роджер відвернувся, намагаючись приховати вираз свого обличчя:

— Рамоне, чи можу я тобі хоч якось допомогти?

— Так.

— Чим саме? — радісно запитав Роджер, дивлячись через плече. — Скажи мені, і я все зроблю.

— Ти б не міг позичити мені своє авто на певний час? Хочу прокататися.

Це була дрібничка, тому Роджер дістав з кишені ключі й кинув їх другу.

— Є деякі проблеми з подачею палива із фільтром, але місцевий дилер каже, що ремонт зроблять лише за тиждень. З твоїм таланом авто

заглухне посеред вулиці вже сьогодні ввечері.

Рамон знизав плечима, на обличчі не було жодної емоції.

— Якщо це станеться, піду пішки. Для сільського життя потрібно бути у хорошій формі.

— Слухай, ти ж знаєш, що тобі не обов'язково їхати на ферму. Ти був і залишаєшся важливою фігурою в міжнародній діловій спільноті.

Рамон стиснув зуби, йому довелося зібрати усю волю в кулак, щоб угамувати лють, яка в ньому зароджувалася.

— У міжнародній спільноті у мене тепер репутація невдахи, і мені цього ніколи не пробачать. Скоро я стану найвизначнішим невдахою у світі. Може, попросити у друзів рекомендацію? Чи прийти завтра на твою фабрику й подати заяву на роботу в конвеєрний цех?

— Звісно ж ні! Але ти можеш щось придумати. Тобі вдалося збудувати фінансову імперію лише за кілька років. І тепер ти міг би врятувати хоча б її частину. Я не можу повірити, що ти...

— Я не зможу зробити дива! — відрізав Рамон. — За все треба платити. «Лір» стоїть в ангарі в аеропорті, чекаючи на незначний ремонт одного з двигунів. Як тільки його полагодять і в неділю ввечері з відпустки повернеться мій пілот, я полечу в Пуерто-Рико.

Роджер відкрив рот, щоб заперечити, але Рамон поглядом змусив його замовкнути.

— Мені здається, обробляти землю — гідне заняття. Це значно краще, ніж мати справу з банкірами. Поки мій батько був живий, я не мав спокою. Відколи він помер, я так спокою і не знайшов. Тому дозволь мені віднайти його.

Розділ 2

У велетенському барі готелю «Каньйон» неподалік від Західного порту п'ятничного вечора було, як завжди, повно народу. Кеті Коннеллі крадькома поглянула на годинник, а тоді перевела погляд у натовп, дивлячись крізь людей, які сміялися, теревенили і пили, шукаючи когось. Але головний вхід затуляли пишні рослини, що звисали з велетенських кашпо, сплетених вручну, і ламп Тіффані, підвішених під вітражною стелею.

Зберігаючи широку усмішку на обличчі, Кеті роздивлялася чоловіків і жінок, які стояли невеликою групкою поряд.

— Тому я сказала йому назавжди забути мій номер, — говорила їм Карен Вілсон.

Якийсь чоловік наступив Кеті на ногу, коли хотів дотягнутися до свого напою, що стояв на барній стійці. Дістаючи з кишені гроші, він штурхнув Кеті ліктем. Чоловік не вибачився, втім,

Кеті й не очікувала цього. Тут кожен чоловік і кожна жінка були самі за себе. Рівні права.

Коли чоловік відвернувся від барної стійки, тримаючи у руках склянку, він нарешті помітив Кеті.

— Привіт, — промовив він, зробивши паузу і кинувши зацікавлений погляд на її струнку фігуру, яку обтягувала блакитна сукня. — Мило, — додав чоловік, роздивляючись її з ніг до голови.

Він уважно подивився на її блискуче біляве волосся з рудуватим відтінком, яке хвилями спадало на плечі, сапфірові очі, що дивилися на нього з-під довгих закручених вій, та витончені вигнуті брови. У неї були милі щічки і тендітний носик. І доки він уважно її вивчав, на персикувому обличчі Кеті з'явився легкий рум'янець.

— Дуже непогано, — зрештою виснував чоловік, не звертаючи уваги на те, що вона почервоніла зовсім не від задоволення, а від роздратування, що він так нахабно її роздивляється.

Хоча Кеті обурювало, що він на неї дивився, ніби розглядав якийсь товар у крамниці, та його не можна в цьому звинувачувати. Зрештою, вона ж сюди прийшла, чи не так? Адже це всього лише велетенський бар для самотніх, приєднаний до крихітної готельної їдальні, хоча власники і меценати й намагалися надати йому певного шику, прагнучи виставити його в кращому світлі.

— Де твій напій? — поцікавився він, ліниво роздивляючись її гарне обличчя.

— У мене його немає, — відповіла Кеті, стверджуючи очевидний факт.

— Чому так?

— Я випила вже дві склянки.

— То чому б тобі не взяти ще одну і не піти зі мною он туди? Ми б познайомилися ближче. Я, до речі, адвокат, — додав він, ніби ця інформація мала підштовхнути її взяти напій і піти з ним.

Кеті прикусила губу і навмисне розчаровано поглянула на нього:

— Он воно що.

— Що таке?

— Мені не подобаються адвокати, — промовила вона, дивлячись йому в очі.

— Дуже шкода, — ошелешено пробурмотів він.

Знизавши плечима, він повернувся і почав продиратися крізь натовп. Кеті побачила, як він зупинився біля двох привабливих дівчат, які усміхнулися у відповідь на його неприховане зацікавлення. Кеті відчула прилив огиди до нього, до всього цього галасливого натовпу й особливо до себе за те, що знаходиться зараз тут. Вона була внутрішньо збентежена своєю грубістю, але в таких закладах мусила захищатися, і її природна делікатність і безпосередність випарувалися

одразу ж, коли вона переступала їхній поріг.

Звісно ж, адвокат миттю забув про Кеті. Та й навіщо йому витратити даремно два долари на напій і намагатися її зачарувати? Навіщо йому напружуватися, якщо в цьому не було жодного сенсу? Якби Кеті чи будь-яка інша дівчина захотіла з ним познайомитися, він би дозволив їй спробувати себе зацікавити. І якби їй це вдалося, запросив би її до себе додому, звісно ж на її машині, щоб подякувати їй належним чином, зайнявшись із нею сексом. Після чого він вип'є з нею чогось — якщо, звісно, не буде надто втомленим, проводить до дверей і дасть можливість самостійно дістатися додому.

Так просто і буденно, жодної прив'язаності. Жодних зобов'язань, зрештою, на них ніхто і не очікує. Жінки зараз мають таке ж право на відмову, як і чоловіки. Жінці не потрібно з ним спати. Їй навіть не потрібно перейматися тим, що її відмова може його образити. Адже він нічого до неї не відчуває. Навпаки, його може дратувати, що він витратив на неї годину-другу свого життя. Але після цього він обере собі якусь іншу жінку, яка буде не проти близькості з ним.

Кеті підвела блакитні очі, шукаючи у натовпі Роба і шкодуючи, що запропонувала зустрітися тут. Музика була надто гучною, перекрикувала високі голоси і неприродний сміх. Вона роздивлялася

обличчя людей навколо: такі різні і такі схожі, з виразом напівнудьги, напівбажання. Усі вони чогось шукали. І ніяк не могли знайти.

— Та це ж Кеті! — вона почула позаду незнайомий чоловічий голос.

Здригнувшись, Кеті розвернулася і побачила чоловіка, який самовдоволено посміхався. На ньому був добре скроєний піджак, під ним «оксфордська» сорочка з гудзиками і краватка в тон.

— Ми познайомилися два тижні тому в супермаркеті. Зі мною була Карен.

У нього були жваві очі. Кеті нашорошилася, і її усмішка втратила звичну яскравість.

— Привіт, Кене. Рада бачити тебе знову.

— Слухай, Кеті, — сказав він, ніби йому раптом у голову прийшла геніальна ідея, — чому б нам не піти у більш спокійне місце?

У нього чи в неї. Там, де ближче. Кеті знала заведений порядок, і це викликало у неї огиду.

— Що ти маєш на увазі?

Він промовчав. Йому не потрібно було відповідати. Натомість він запитав:

— Де ти живеш?

— За кілька кварталів звідси — в апартаментах Вілідж-Грін.

— Маєш сусідок по кімнаті?

— Дві лесбійки, — хоробро збрехала вона.

Він повірив. Його зовсім це не шокувало:

— Не жартуєш? Тобі вони не заважають?

Кеті поглянула на нього широко розплющеними невинними очима:

— Я їх обожаю.

На мить на його обличчі з'явилася відраза, а Кеті ледь стримувалася, щоб не розсміятися. Проте він хутко опанував себе і, знизавши плечима, промовив:

— Шкода. Ще побачимось.

Кеті спостерігала, як він оглядав бар, доки не помітив когось і зник, продираючись крізь натовп. З неї досить. Сита донесхочу. Кеті торкнулася руки Карен, відволікаючи її від цікавої розмови з двома привабливими чоловіками про катання на лижах у Колорадо.

— Карен, я зайду до вбиральні й після цього піду!

— Роб не з'явився? — розгублено запитала Карен. — Озирнись навколо — тут є багато інших. Обирай кого хочеш.

— Я йду, — з тихою рішучістю промовила Кеті.

Карен знизала плечима і повернулася до розмови про лижі.

Убиральня була у невеликому коридорі за баром, і Кеті довелося продиратися крізь натовп, щоб туди дістатися. Нарешті, подолавши останні перешкоди на своєму шляху, вона полегшено

зітхнула, опинившись у відносній тиші коридору. Роб не прийшов. Вона не розуміла, що відчуває: полегшення чи розчарування. Вісім місяців тому вона шалено і пристрасно захоплювалася ним, його розумом та іронічною ніжністю. У нього було все: чудова зовнішність, упевненість у собі, шарм і надійне майбутнє голови однієї з великих акціонерних біржових компаній у Сент-Луїсі. Він був красивий, розсудливий і чудовий. І одружений.

Туга охопила Кеті, коли вона пригадала останнє побачення з Робом... Після неперевершеної вечері й танців вони повернулися до неї і випили. Годинами вона розмірковувала над тим, що трапилося потім, коли Роб обійняв її. Тієї ночі, вперше, вона не збиралася зупиняти його, якщо він схилить її до близькості. Упродовж останніх місяців він сотні разів казав, що кохає її, і доводив свої слова вчинками. Тому вона не бачила сенсу в тому, щоб і далі вагатися. Насправді вона вже була готова перебрати ініціативу у свої руки, але Роб притулився до спинки дивана і зітхнув:

— Кеті, завтра в газетах з'явиться стаття про мене. І не лише про мене, а й про мою дружину і нашого сина. Я одружений.

Кеті зблідла. Приголомшена почутим, вона сказала, щоб він ніколи більше їй не телефонував і не намагався зустрітися. Але він намагався — постійно. Кеті вперто не відповідала на його

дзвінки, коли він телефонував їй на роботу, і кидала слухавку вдома, як тільки чула його голос.

Це було п'ять місяців тому, і лише іноді Кеті дозволяла собі гіркувато-солодку насолоду від думки про нього, бодай на мить. Лише три дні тому вона повірила, що нарешті звільнилася від нього, але, коли в середу почула у слухавці знайомий глибокий голос Роба, миттєво почала тремтіти всім тілом:

— Кеті, не кидай слухавку. Усе змінилося. Мені потрібно тебе побачити і поговорити.

Він був категорично проти місця зустрічі, яке обрала Кеті, але вона наполягла. Готель «Каньйон» — достатньо галасливе і людне місце, щоб легко приглушити його ніжну наполегливість, якщо вона входить у його наміри. До того ж щоп'ятниці сюди приходить Карен, тому Кеті могла розраховувати на її підтримку.

Убиральня була переповнена, і Кеті довелося зачекати. Вона вийшла за кілька хвилин і спустилась у хол. Кеті почала неухважно нишпорити в сумочці у пошуках ключів від машини. Їй довелося зупинитися біля входу в бар, оскільки там було повно народу. Чоловік, який стояв неподалік від неї поряд з телефоном-автоматом, запитав з легким іспанським акцентом:

— Пробачте, чи не могли б ви сказати адресу

цього місця?

Кеті майже просочилася крізь натовп людей, який перегородив їй шлях, але голос незнайомця змусив її повернутися. Вона поглянула на високого стрункого чоловіка, який, тримаючи слухавку біля вуха, дивився на неї з ледь помітною нетерплячістю.

— Ви до мене звертаєтесь? — запитала Кеті.

У нього було засмагле обличчя, темне густе волосся і такі ж темні, ніби онікс, очі. Незнайомець був одягнений у потерті джинси і білу сорочку з закоченими рукавами. І він був зовсім не схожий на чоловіків, які зазвичай відвідували цей бар і нагадували Кеті працівників великих корпорацій. Він був занадто... приземленим.

— Я запитав, — повторив голос з іспанським акцентом, — чи не могли б ви назвати адресу цього місця? У мене зламалось авто, і я намагаюся викликати евакуатор.

Кеті автоматично назвала дві вулиці, на розі яких знаходився готель, намагаючись не зупиняти погляд на звужених чорних очах й аристократичному носі на немісцевому зарозумілому обличчі. Високі засмагли іноземці з важким чоловічим запахом, можливо, приваблюють деяких жінок, але точно не Кетрін Коннеллі.

— Дякую, — відповів він і повторив у слухавку назви вулиць, які сказала йому Кеті.

Розвернувшись, Кеті нашттовхнулася на чийсь темно-зелений светр, натягнутий на широкі груди якогось чоловіка, який загородив їй вихід з бару. Пильно поглянувши в очі «зеленого», вона промовила:

— Дозвольте пройти!

Светр послужливо пропустив її до виходу.

— Куди це ти? — приязно запитав його власник. — Ще рано.

Кеті поглянула на нього глибокими блакитними очима й побачила його широку усмішку і неприховане захоплення.

— Я знаю, але мені треба йти. Опівночі я перетворюся на гарбуз.

— На гарбуз перетвориться твоя карета, — виправив він, усміхаючись. — А от одяг стане лахміттям.

— Застарілість і нікудишня вичинка були ще за часів Попелюшки, — зітхнула Кеті з удаваною огидою.

— Розумниця, — похвалив її співрозмовник. — Ти Стрілець, чи не так?

— Помиляєшся, — відповіла Кеті, дістаючи нарешті ключі з сумочки.

— Яке у тебе кредо?

— Повільно й обережно, — кинула вона. — А в тебе?

На мить він замислився, а тоді промовив:

— Злиття, — відповів, багатозначно й відверто досліджуючи кожен вигин її витонченої фігури. Простягнувши руку, він злегка торкнувся шовковистого рукава сукні Кеті. — Мені подобаються розумні жінки. Я не відчуваю загрози з їхнього боку.

Рішуче пригнічуючи в собі бажання порадити йому звернутися до психіатра, Кеті ввічливо промовила:

— Мені правда вже час. Я маю де з ким зустрітися.

— Щасливчик, — промовив він.

Кеті занурилась у темряву, задушлива літня ніч викликала у неї відчуття самотності й пригніченості. Вона зупинилася під накриттям біля входу в готель, і її серце почало шалено калатати, коли вона помітила знайомий білий «корвет», який проскочив на червоне на перехресті, а тоді розвернувся і зупинився біля неї, скрипнувши гальмами.

— Пробач за спізнення, Кеті. Сідай. Поїдемо кудись поговоримо.

Кеті поглянула на Роба крізь відчинене вікно авта і відчула таку хвилю пристрасного бажання, що воно завдало їй невимовного болю. Він усе такий же нестерпно привабливий, але його усмішка, завжди самовпевнена і переконлива, була тепер сповнена чарівної несміливості, від чого защеміло її

серце й ослабла рішучість. Вона промовила:

— Вже пізно. І мені нема про що розмовляти з одруженим чоловіком.

— Кеті, ми не можемо говорити тут. Не ображайся, що я запізнився. У мене був невдалий переліт, до того ж у Сент-Луїсі затримали посадку. Тому будь хорошою дівчинкою і сідай в авто. Мені нема коли сперечатися з тобою.

— Чому це в тебе немає часу? — впиралася Кеті. — Тебе дружина чекає?

Роб тихо вилаявся, проїхав кілька метрів і припаркував авто у темному місці поряд з будівлею. Він вийшов і притулився до дверей, чекаючи, доки підійде Кеті. Коли дівчина неохоче зробила крок у темряві до нього, легкий вітерець розтріпав її волосся і грався зі складками її блакитної сукні.

— Кеті, пройшло багато часу, — хрипло промовив він. — Не хочеш привітатися зі мною поцілунком?

— Ти все ще одружений?

Замість відповіді він її обійняв і поцілував, і в його поцілунку з'єдналися жагучий голод і благання. Разом з тим, він достатньо добре знав Кеті, щоб зрозуміти, що вона неохоче прийняла його поцілунок. А мовчання у відповідь на її запитання означало, що він усе ще одружений.

— Не будь такою, — прошепотів він, дихаючи

їй у вухо. — Весь цей час я думав лише про тебе. А давай-но заберемося звідси і поїдемо до тебе?

— Ні, — промовила Кеті, відчуваючи, що її голосу не вистачає рішучості.

— Кеті, я кохаю тебе. Я божеволію від тебе. Не відштовхуй мене.

Уперше Кеті відчула запах алкоголю у його диханні і була зворушена тим, що йому довелося зміцнити хоробрість перед зустріччю з нею. Проте вона намагалася залишатися незворушною:

— Мені не потрібна брудна інтрижка з одруженим чоловіком.

— До того, як ти дізналася, що я одружений, ти не бачила нічого поганого у стосунках зі мною.

Це були неприховані лестощі, проти яких Кеті не могла встояти.

— Будь ласка, прошу тебе, не роби цього зі мною, Робе. Я не можу спокійно жити, знаючи, що руйную чийось сім'ю.

— Ця сім'я зруйнувалася ще до зустрічі з тобою, люба. Я намагався пояснити це тобі.

— Тоді розлучись, — із відчаєм промовила Кеті.

Навіть у темряві Кеті розгледіла гірку усмішку, яка скривила його обличчя.

— Уродженці Саусфілду не розлучаються. Вони вчаться жити кожне своїм життям. Так заведено нашими пращурами, — промовив він з

жалем.

Вони не звертали уваги на людей, які входили і виходили з бару, Роб не намагався говорити тихіше, а його руки ковзнули вниз по її спині і лягли на стегна, притискаючи її міцніше.

— Усе це для тебе, Кеті. Я весь твій. Ти не можеш зруйнувати шлюб, якого вже давно не існує.

Кеті більше не могла терпіти. Убогість ситуації змусила її почуватися брудною, вона спробувала відсторонитися від нього:

— Йди геть! — вона намагалася вирватися. — Ти або брехун, або боягуз, або і те, й те, і...

Руки Роба міцно стиснули її, коли вона спробувала з ним боротися.

— Ненавиджу тебе! — майже кричала Кеті. — Відпусти мене!

— Не чіпай її, — з темряви долинув голос із ледь помітним акцентом.

Роб повернувся:

— Хто ти, чорт забирай, такий? — запитав він, звертаючись до незнайомця у білій сорочці, який з'явився з темряви з-за будівлі. Тримавши Кеті за руку, Роб з обуренням зиркнув на чоловіка, а тоді прошипів до Кеті: — Ти його знаєш?

Голос Кеті хрипів від приниження і гніву:

— Ні, не знаю. Відпусти мене нарешті! Я хочу піти!

— Ти залишишся, — прохрипів Роб

і, повернувши голову до незнайомця, вигукнув:

— А ти забирайся геть! Доки я тобі не допоміг!

— Можеш спробувати, якщо хочеш. Але спершу відпусти її, — голос з акцентом став жахливо ввічливим.

Утративши терпіння від невблаганної впертості Кеті й на додачу розгніваний цим небажаним вторгненням, Роб спрямував усю свою лють на непроханого гостя. Він відпустив Кеті й одним плавним рухом направив свого величезного кулака прямисінько у щелепу незнайомця. Після секундної тиші пролунав хрускіт переламаної кістки і звук від падіння тіла на землю. Кеті розплющила блискучі від сліз очі й побачила Роба, що непритомний лежав біля її ніг.

— Відчиніть дверцята, — наказав незнайомиць тоном, який не припускав заперечень.

Кеті автоматично відчинила дверцята «корвета». Чоловік безцеремонно заштовхав Роба всередину, поклавши голову на кермо, ніби той заснув після великої кількості алкоголю.

— Де ваше авто?

Кеті безпорадно витріщилася на незнайомця.

— Ми не можемо залишити його так. Може, йому потрібен лікар.

— Де ваше авто? — нетерпляче повторив він своє запитання. — У мене немає жодного бажання

залишатися тут і зв'язуватися з поліцією.

— Але ж... — запротестувала Кеті, дивлячись на «корвет» Роба через плече, швидко йдучи до своєї машини. — Ви їдьте. Я так не можу.

— Та я його не вбив, лише оглушив. Він прокинеться за кілька хвилин — з розбитим обличчям і вибитими зубами, ось і все. Я сяду за кермо, — промовив він, силою підштовхуючи Кеті на місце поряд з водієм. — Ви все одно не в змозі їхати.

Сівши за кермо, він стукнувся коліном об колонку керма і щось пробурмотів іспанською.

— Дайте мені ключі, — промовив, опускаючи спинку сидіння у крайнє положення, щоб просунути свої довгі ноги.

Кеті передала йому ключі. Щоб виїхати зі стоянки, вони були змушені зачекати, поки заїде кілька машин. Вони маневрували між рядів автівок, а на виїзді зі стоянки ресторану проїхали повз стару розбиту вантажівку зі спущеними покришками.

— Це ваша? — невпевнено запитала Кеті, відчуваючи, що їй не завадить розмова.

Він зиркнув на понівечену вантажівку і ковзнув іронічним поглядом по своїй супутниці:

— Як ви здогадалися?

Кеті зашарілася від зніяковіння. Вона подумала, і він це зрозумів, що раз він іспанець, то вантажівка має належати йому. Щоб якось

виправити ситуацію, Кеті промовила:

— Коли ви розмовляли по телефону, то сказали, що вам потрібен евакуатор, тому я подумала, що це ваша вантажівка.

Вони виїхали зі стоянки у потік транспорту, і Кеті пояснила, як проїхати до її будинку, який знаходиться неподалік.

— Я хочу вам подякувати...

— Рамон, — представився він.

Кеті нервово відкрила сумочку, намагаючись знайти в ній гаманець. Вона мешкала так близько, що, поки дістала п'ятидоларову купюру, вони вже були на стоянці біля її житлового комплексу.

— Я живу тут — перші двері праворуч, під ліхтарем.

Він припаркував авто ближче до входу в її квартиру, вимкнув двигун, вийшов з авта і хотів їй допомогти. Але Кеті квапливо вийшла з машини сама. Вона невпевнено поглянула на засмагле, горде, загадкове обличчя і вирішила, що Рамонові, з вигляду, десь біля тридцяти п'яти. Щось у ньому, чи то іноземне походження, чи смаглява шкіра, її тривожило.

— Спасибі вам, Рамоне. Візьміть це, — промовила вона, простягаючи йому п'ятидоларову банкноту. Він поглянув на гроші, а тоді на неї: — Будь ласка, — увічливо наполягла вона, намагаючись укласти в руку гроші. — Я впевнена,

що ви вигадаете, як їх використати.

— Звісно, — сухо промовив він після паузи, взяв гроші й запахав їх у задню кишеню джинсів. — Я проведу вас до квартири, — додав він.

Кеті злегка здивувалася, коли він увічливо, але рішуче взяв її під лікоть і вони пішли до входу. Це був такий незвичний, галантний жест — особливо після того, як вона необережно зачепила його гордість.

Він вставив ключ у замок і відчинив перед нею двері. Кеті увійшла всередину і повернулася, щоб подякувати, але несподівано він промовив:

— Якщо ви не проти, я хотів би скористатися вашим телефоном. Хочу з'ясувати, чи виїхала техдопомога.

Він допоміг їй, через неї його могли заарештувати. Кеті розуміла, що звичайна ввічливість вимагає, щоб вона дозволила йому зателефонувати. Ретельно приховуючи своє бажання не впускати його всередину, вона відійшла вбік, аби він міг увійти у її розкішну квартиру.

— Телефон на кавовому столику, — сказала вона.

— Я трохи затримаюся тут, щоб переконатися, що ваш друг, — він промовив слово «друг» з підкресленим презирством, — не отямився і не вирішив сюди навідатися. Механіки тим часом закінчать свою роботу, і я пішки повернуся в

готель. Тут недалеко.

Кеті, яка навіть не думала, що Роб може сюди прийти, застигла з босоніжкою в руці. Звісно ж, Роб більше ніколи навіть близько не підійде до неї після того, як вона його відштовхнула і стала свідком його приниження.

— Я впевнена, він тут більше не з'явиться, — сказала Кеті. Але її охопило запізніле тремтіння. — Я... я, мабуть, зварю каву, — промовила вона і розвернулася у бік кухні. І, оскільки в неї не було іншого вибору, ввічливо додала: — Ви будете?

Рамон прийняв її пропозицію так щиро, що сумніви Кеті у його порядності миттєво випарувалися. З того моменту, як вони познайомилися, він не сказав і не зробив нічого такого, що могло змусити її сумніватися в ньому. Опинившись на кухні, вона зрозуміла, що, хвилюючись через зустріч із Робом, зовсім забула купити каву. Але, з іншого боку, це було й краще, бо раптом вона відчула, що їй необхідно випити чогось міцнішого. Кеті відчинила дверцята шафки над холодильником і дістала звідти пляшку бренді Роба.

— Боюсь, я зможу запропонувати вам лише бренді або воду, — вона звернулася до Рамона. — Кока-кола видихалася.

— Не відмовлюся від бренді, — відповів він.

Кеті налила бренді у дві склянки й

повернулася у вітальню, якраз коли Рамон поклав слухавку.

— Вантажівку вже полагодили? — поцікавилася вона.

— Механіки на місці, проводять тимчасовий ремонт, щоб я зміг виїхати, — промовив Рамон, беручи склянку і роздивляючись її квартиру з виразом нерозуміння на обличчі.

— Де ваші друзі? — поцікавився він.

— Які друзі? — байдуже запитала Кеті, втомлено сідаючи у бежеве крісло.

— Лесбійки.

Від несподіванки Кеті розсміялася:

— Невже ви чули, що я казала?

Дивлячись на неї згори, Рамон кивнув, але на його прекрасно окреслених губах не було навіть натяку на усмішку.

— Я стояв позаду, намагаючись розміняти гроші у бармена.

— Он воно що, — страждання, які вона пережила ввечері, почали зринати у її пам'яті, але Кеті рішуче відштовхнула їх подалі зі своєї свідомості. Вона подумає про це завтра, коли краще зможе розуміти, що до чого. Вона злегка знизала плечима. — Я вигадала історію про лесбійок. Я була не в настрої для...

— А чому вам не подобаються адвокати? — перервав він її розповідь.

Кеті знову засміялася.

— Це довга історія, яку мені не хочеться зараз обговорювати. Але я сказала так тому, що з його боку це було якось занадто самозакохано.

— А ви не самозакохані?

Кеті підвела на нього здивований погляд. У тому, як вона сиділа у кріслі, підігнувши оголені ноги під себе, була якась дитяча безпорадність, а в її широко розплющених блакитних очах і тендітних рисах обличчя проглядала невинна вразливість.

— Я... я не знаю.

— Як щодо того випадку, коли ви дізналися, що я водій вантажівки?

Уперше за цю ніч Кеті щиро всміхнулася, м'які губи здригнулися в чарівній усмішці, від якої у неї заблищали очі.

— Мабуть, я була надто приголомшена і не розуміла, що кажу. По-перше, відвідувачі готелю «Каньйон» не водять вантажівки, а по-друге, якщо це так, вони цього ніколи не визнають.

— Чому? Хіба в цьому є щось ганебне?

— Зовсім ні. Але вони скоріше скажуть, що займаються перевезеннями, щоб це звучало, ніби їм належить залізниця чи принаймні парк вантажівок.

Рамон поглянув на неї так, ніби своїми словами вона тільки ускладнила його розуміння. Його погляд ковзнув на золотисте волосся Кеті, яке

спало на плечі. Несподівано він відвів погляд убік. Піднявши склянку бренді, він одним духом випив половину.

— Бренді п'ють маленькими ковтками, — зауважила Кеті, але миттю збагнула, що її слова прозвучали як повчання. — Тобто я мала на увазі, що люди, які звикли його пити, віддають перевагу невеликим ковткам, — незграбно виправилася вона. — Але ви можете пити так, як вам хочеться.

Рамон опустил склянку і поглянув на неї з абсолютно незрозумілим виразом обличчя.

— Дякую, — відповів він з бездоганною ввічливістю. — Я спробую це запам'ятати, якщо мені, звісно, іще колись випадє нагода спробувати бренді.

Кеті засовалась у кріслі, переконана в тому, що цього разу вона його точно образила, і спостерігала, як він підійшов до вікна вітальні й відсунув бежеву штору.

З вікна її квартири відкривався нудний краєвид на автостоянку, за якою проходила широка міська дорога. Притулившись плечем до віконної рами, він, очевидно, прислухавшись до її поради, повільно попивав бренді і дивився на стоянку.

Кеті неухважно дивилася на білу сорочку, яка щільно обтягувала його широкі м'язисті плечі й збиралася в складки щоразу, як він піднімав руку. Кеті відвела погляд. Вона просто хотіла допомогти,

а натомість здавалася поблажливою і зарозумілою. Їй хотілося, щоб він пішов. Вона була виснажена фізично і морально. І йому зовсім не потрібно було її охороняти. Роб сьогодні не прийде.

— Скільки вам років? — раптом запитав він. Їхні погляди зустрілися.

— Двадцять три.

— Отже, ви достатньо дорослі, щоб уміти розставляти пріоритети.

— Що ви маєте на увазі? — запитала Кеті, відчуючи розгубленість.

— Вам здається, що бренді слід пити «за правилами», але вас зовсім не турбує те, чи «за правилами» запрошувати до себе першого-ліпшого чоловіка. Ви ризикуєте зіпсувати свою репутацію і...

— Першого-ліпшого?! — вибухнула Кеті, не відчуючи більше необхідності бути ввічливою. — У першу чергу, я запросила вас тому, що ви попросили скористатися телефоном, і мені здалося, я маю бути ввічливою після того, як ви мені допомогли. По-друге, я не знаю, як у вас у Мексиці чи звідки ви там, але...

— Я народився у Пуерто-Рико, — підказав він.

Кеті це проігнорувала.

— Що ж, тут, у Сполучених Штатах, уже немає таких застарілих, абсурдних думок про

жіночу репутацію. Чоловіки ніколи не турбувалися про свою репутацію, а ми більше не турбуємося про нашу. Ми робимо те, що нам подобається!

Кеті не могла повірити своїм вухам. Тепер, коли вона хотіла його образити, він заходився сміхом!

У погляді його темних очей відчувалося м'яке тепло, а в кутиках губ з'явилася усмішка.

— А ви робите те, що вам подобається?

— Звісно ж! — із почуттям промовила Кеті.

— І що ж ви робите?

— Перепрошую?

— Що ви робите для свого задоволення?

— Усе, що захочу.

— А чого вам хочеться... зараз? — у його голосі з'явилися хрипкі нотки.

Його тон змусив Кеті раптом усвідомити усю чуттєвість, яка йшла від його могутнього тіла, загорнутого в потерті джинси і вузьку білу сорочку. Несподівано Кеті затремтіла, коли він поглянув на її обличчя, затримавши погляд на м'яких повних губах, перш ніж неквапливо перейти до вигинів її грудей, які приховувалися під м'якою тканиною сукні. Вона відчула, як її тілом пройшло щось таке, що викликало чи то сміх, чи то сльози — або і те й те разом. Після всього, що трапилося з нею сьогодні ввечері, Кеті Коннеллі примудрилася підчепити пуерто-риканського Казанову, якому здавалося, що

він тепер за раз зможе розв'язати усі її сексуальні питання.

Змушуючи себе здаватися бадьорою, вона нарешті відповіла:

— Чого мені хочеться зараз? Мені хочеться бути щасливою. Насолоджуватися життям. Я хочу... я хочу бути вільною, — невпевнено закінчила вона, намагаючись боротися з його темними чуттєвими очима, які не давали їй зібратися з думками.

— Від чого ви хочете звільнитися?

Кеті раптово підвелася:

— Від чоловіків!

Як тільки вона підвелася, Рамон неквапливо й обережно підійшов до неї:

— Вам хочеться звільнитися від своєї свободи, а не від чоловіків.

Рамон почав підходити ближче, змушуючи Кеті відходити до дверей. Було великою дурницею впускати його до себе, він очевидно неправильно зрозумів, навіщо вона це зробила, адже це було йому на руку. Вона зітхнула, торкнувшись спиною дверей.

Рамон зупинився за крок від неї:

— Якби ви хотіли звільнитися від чоловіків, ви б не пішли сьогодні туди, ви б не зустрічалися з тим чоловіком на стоянці. Ви самі не знаєте, чого хочете.

— Я знаю, що вже пізно, — сказала Кеті, її голос тремтів. — А ще я знаю, що хочу, аби ви пішли звідси.

Він примружив очі, дивлячись на неї, але його голос став м'якшим, коли він запитав:

— Ви боїтеся мене?

— Ні, — збрехала Кеті.

Він задоволено кивнув:

— Добре, отже, ви не будете заперечувати, якщо я запропоную вам піти завтра зі мною у зоопарк?

Кеті була переконана: він точно знав, що викликає у неї занепокоєння і що вона не має жодного бажання з ним кудись іти. Вона хотіла сказати, що вже спланувала завтрашній день, але їй здалося, що він змусить її обрати інший. Усі її чуття підказували, що в разі потреби він може бути дуже наполегливим. А зважаючи на втому і перенапруження, вона вирішила краще погодитися на побачення, а тоді просто не прийти. Таку відмову навіть він прийме і зрозуміє, що ніякого продовження не може бути.

— Гарзд, — промовила Кеті. — О котрій?

— Я зайду за вами о десятій ранку.

Коли за ним зачинилися двері, Кеті відчула себе пружиною, яку стискали дедалі сильніше, ніби хтось хотів побачити, наскільки її можна закрутити, перш ніж вона зламається. Вона залізла в ліжко

і витріщилася на стелю. У неї було достатньо проблем і без цього героя-коханця з зоопарком!

Перевернувшись на живіт, Кеті пригадала огидну сцену з Робом і міцно заплющила очі, намагаючись не звертати уваги на свої страждання. Завтра вона поїде до батьків. Насправді вона планує провести там усі вихідні з нагоди Дня пам'яті. Зрештою, її батьки завжди скаржилися, що рідко її бачать.

Розділ 3

Наступного ранку о восьмій годині її глибокий сон після виснажливої ночі перервав будильник. Не розуміючи, навіщо вона завела його на неділю, Кеті намацала кнопку й натиснула її, заглушуючи наполегливе дзижчання.

Коли вона розплющила очі, на годиннику була дев'ята. Кеті замружилася від світла, яке лилося у її спальню, прикрашену квітами. «О ні! За годину припреться Рамон...»

Кеті вискочила з ліжка і побігла в душ. З кожною хвилиною її серцебиття прискорювалося, а час навколо, здавалося, сповільнювався. Фен цілу вічність сушив її густе волосся, у неї падало з рук усе, до чого б вона не торкалася, і їй нестерпно хотілося кави, яка могла б її збадьорити.

Швидко рухаючись, вона бігала кімнатою

і відкривала шухлядки, дістаючи пару темно-синіх штанів і топ з білою обляміркою їм у тон. Вона збрала волосся ззаду і зав'язала шовковим шарфом у червоно-синьо-білі смуги, а тоді кинула кілька речей у сумку.

О дев'ятій тридцять п'ять Кеті зачинила за собою двері квартири і вийшла у м'який блакитний травневий ранок. Великий житловий комплекс іще спав: звичне затишшя після нічних побачень, вечірок і гулянь у п'ятницю.

Кеті хутко прямувала до своєї машини, перекладаючи сумку в ліву руку, щоб дістати ключі з підступної кишеньки.

— Хай йому грець! — видихнула вона й опустила сумку на землю біля машини, копаючись у ній у пошуках ключів. Вона нервово поглянула на машини, які проїжджали повз її будинок, очікуючи побачити вантажівку, яка з гуркотом вкочується у її двір. — Та де ж ці ключі? — прошепотіла вона в розпачі.

Її нерви були натягнуті, ніби струни. Тому, коли чиясь рука лягла на її плече, вона ледь стрималася, щоб не закричати.

— Вони у мене, — спокійно промовив глибокий голос біля її вуха.

Перелякана і розлючена, Кеті розвернулася:

— Як ти смієш шпигувати за мною? — закричала вона.

— Я просто чекав на тебе, — відповів Рамон.

— Брехун! — просичала вона, стискаючи кулаки. — До зустрічі ще півгодини. Чи ти не знаєш, як користуватися годинником?

— Ось твої ключі. Увечері я випадково поклав їх собі в кишеню.

Він простягнув їй ключі разом з трояндою на довгій ніжці, яку тримав у руці.

Кеті вихопила ключі з його руки, ретельно намагаючись навіть не торкатися до темно-червоної квітки.

— Візьми троянду, — тихо промовив він, усе ще тримаючи руку простягнутою. — Це для тебе.

— Та щоб тебе! — злість у голосі Кеті змішалася з розпачем. — Забирайся геть! Тут тобі не Пуерто-Рико! Мені не потрібні квіти!

Рамон терпляче стояв на місці.

— Я ж сказала, що мені це не потрібно! — у безсилій люті Кеті клацнула замком на сумці й ненавмисне вибила троянду з його руки.

Видовище, як прекрасна квітка падає на бетон, викликало у Кеті докори сумління, які заглушили її гнів і змусили відчувати глибоке збентеження. Вона поглянула на Рамона: його горде обличчя залишалось спокійним, на ньому не було ані гніву, ні осуду — лише глибокий жаль.

Не в змозі дивитися йому в очі, Кеті відвела погляд. Почуття провини перетворилося на сором,

коли вона згадала, що троянда — це не єдине, що він зробив, аби її втішити. Сьогодні він також ретельно підійшов до вибору одягу. Замість потертих джинсів на ньому були чорні штани, а замість сорочки — темне поло з короткими рукавами. Він був чисто поголений, аромат пряного одеколону огортав гладеньку щелепу.

Він лише хотів потішити і вразити її. Він не заслужив такого ставлення, особливо після того, як захистив її минулої ночі. Кеті поглянула на м'яку червону квітку, яка валялася біля її ніг. Їй було настільки соромно, що очі вмить наповнилися слізьми і клубок жалю застряг посеред горла.

— Рамоне, пробач мені, — винувато промовила вона, піднімаючи троянду з землі.

Стискаючи стебло, вона підвела очі і благально поглянула на стримане обличчя Рамона.

— Дякую за троянду. Вона чарівна. І якщо... якщо ти все ще хочеш, я піду з тобою в зоопарк, як і обіцяла. — Кеті зробила паузу, щоб набрати більше повітря в легені, а тоді продовжила: — Але мені хочеться, щоб ти зрозумів, що тобі не варто сприймати усе це надто серйозно і почати... почати... — Кеті ніяково замовкла, коли помітила в його очах веселі вогники.

— Я поки що запропонував тобі лише квітку і похід у зоопарк. Я ж не кличу тебе заміж, — промовив він з ледь помітною усмішкою в голосі.

— І то правда, — несподівано Кеті піймала себе на тому, що усміхається йому у відповідь.

— Ну що, тепер можемо йти? — запитав він.

— Так, але спершу я віднесу сумку додому, — вона потягнулася до сумки, але Рамон вихопив її з рук.

— Я сам віднесу, — промовив він.

Коли вони увійшли в її квартиру, вона забрала сумку і попрямувала в спальню. Запитання Рамона змусило її зупинитися:

— Ти хотіла втекти через мене?

— Не зовсім, — Кеті обернулася у дверному отворі. — Після вчорашньої ночі я відчула, що мені потрібно поїхати від усього цього і від усіх, хоча б на якийсь час.

— І що ж ти зібралася робити?

Її м'які губи здригнулися в сумну усмішку, яка додала їй милим очам ще більшого блиску.

— Я збиралася зайнятися тим, чим займаються незалежні, самовпевнені, дорослі американки, коли не можуть дати собі ради, — втекти до мами і тата.

За кілька хвилин вони вийшли з квартири і пішли на стоянку. У лівій руці Кеті тримала дорогу камеру.

— Це фотоапарат, — сказала вона.

— Я знаю, — погодився він з глузливою серйозністю. — Вони є навіть у Пуерто-Рико.

Кеті почала хихотіти і захитала головою:

— Ніколи не думала, що я настільки гидка американка.

Зупинившись біля стильного «б'юїка», Рамон відчинив для неї пасажирські дверцята.

— Дуже симпатична американка, — тихо промовив він. — Сідай.

На свій сором, Кеті зраділа, коли зрозуміла, що вони поїдуть легковиком. Мчати по шосе в розваленій вантажівці було їй не до вподоби.

— Твоя вантажівка знову зламалася? — запитала вона, коли вони плавно виїхали зі стоянки і повернули в інтенсивний суботній потік машин, власники яких поспішали на закупи.

— Я вирішив, що ця машина сподобається тобі більше за вантажівку. Я позичив її у приятеля.

— Ми могли взяти моє авто, — заперечила вона.

З погляду, який кинув на неї Рамон, вона зрозуміла: якщо він когось кудись запрошує, то використовує власний транспорт. Кеті увімкнула радіо і нишком поглянула на нового знайомого. Його дивовижна статура, засмагле обличчя і руки нагадали їй одного відомого іспанського тенісиста.

Незважаючи на те, що в зоопарку було повно відвідувачів, Кеті з Рамоном гарно провели час. Вони вешталися широкими зацементованими доріжками. Рамон купив арахіс, щоб годувати

ведмедя, і від душі реготав у вольєрі з птахами, коли тукан з величезним дзьобом опустився на Кеті, а вона пронизливо зойкнула і прикрила руками голову.

Потім вони пішли до тераріуму, де Кеті намагалася подолати свій страх перед зміями і майже ні на що не дивилася. Вона була нажахана, тому, пересуваючись у приміщенні, намагалася не зосереджувати увагу на мешканцях тераріуму.

— Поглянь, — прошепотів Рамон, киваючи в бік величезного скляного тераріуму позаду неї.

— Я не хочу дивитися, — прошепотіла Кеті сухими губами. — Я і так знаю, що там є дерево, а на ньому висить чергова змія.

Її долоні стали вологими, і вона майже відчувала, як по її шкірі повзає звивиста рептилія.

— Щось не так? — заклопотано запитав Рамон, помітивши, як зблідло її обличчя. — Тобі не подобаються змії?

— Ні, — пробурмотіла Кеті. — Дуже їх не люблю.

Хитаючи головою, він узяв її за руку і вивів назовні. Кеті полегшено вдихнула свіже повітря і присіла на найближчу лавку.

— Я впевнена, що лавку поставили біля тераріуму для таких, як я. Інакше нас потрібно було б звідти виносити.

Коли Рамон усміхнувся, на його підборідді

з'явилася невелика ямка.

— Узагалі, змії дуже корисні. Вони їдять гризунів, комах...

— Прошу тебе, — здригнулася Кеті, піднімаючи руки, — не описуй мені їхнє меню.

Задоволено дивлячись на неї, Рамон продовжував:

— Вони дуже корисні й необхідні для встановлення рівноваги у природі.

Кеті невпевнено підвелася на ноги й іронічно поглянула на нього:

— Справді? Ніколи не чула, щоб змія робила щось краще за інших, менш огидних істот.

Її тендітний носик зморщився від огиди. Рамон замислено всміхнувся, уважно дивлячись у її блакитні очі.

— Узагалі, я їх теж не люблю, — зізнався він.

Вони довго вешталися зоопарком, і Кеті не могла пригадати більш приємного побачення. Рамон поводився бездоганно ввічливо, брав її за руку, коли вони спускалися зі сходів чи гірки, виявляв галантність, поступаючись найменшому її бажанню.

Кеті використала більше половини плівки, коли вони дісталися до острова, де мешкали мавпи, павичі та інші цікаві, але не такі рідкісні тварини. Беручи в Рамона жменю попкорну, вона сперлася на паркан, який відокремлював їх від невеликого

озерця, і кидала зернятка качкам. Через те, що вона стояла ненавмисне спокусливо, темно-синя тканина штанів щільно обтягнула її витончені стегна, що приносило неабияке задоволення Рамону.

Не підозрюючи про те, що її роздивляються, Кеті поглянула через плече:

— Хочеш, сфотографую? — запитала вона.

Його губи здригнулися.

— Що саме?

— Острів, — відповіла Кеті, спантеличена його усмішкою. — Плівка майже закінчилася. Я збираюся віддати її тобі. А коли ти зробиш фото, у тебе залишиться згадка про похід у зоопарк у Сент-Луїсі.

— Ці фото для мене? — він здивовано поглянув на неї.

— Звісно, — відповіла Кеті, беручи чергову жменю попкорну.

— Якби я знав раніше, — усміхнувся Рамон, — то фотографував би не лише ведмедів і жирафів на пам'ять про цей день.

Від здивування Кеті підняла брову:

— Ти зараз про змій? Якщо так, я покажу, як користуватися камерою. Тоді ти зможеш повернутися в тераріум, а я зачекаю тут.

— Ні, — з легкою іронією промовив він, відводячи її від паркану. — Не про змій.

Дорогою додому вони зупинилися біля

невеликої крамниці, де Кеті нарешті купила каву. Піддавшись пориву, вона вирішила запросити Рамона на ланч, тому, крім кави, взяла ще пляшку червоного вина і трохи сиру.

Рамон провів її до дверей, але коли Кеті запросила його увійти, він помітно завагався, перш ніж погодитися.

Менш ніж за годину Рамон підвівся і промовив:

— Увечері мені потрібно попрацювати, — пояснив він.

Усміхнувшись, Кеті також підвелася і взяла в руки фотоапарат.

— На цій плівці залишився ще один кадр. Стань тут, я сфотографую і віддам обидві плівки.

— Ні, залиш його. Я краще сфотографую тебе завтра, коли ми підемо на пікнік.

Кеті розмірковувала над тим, чи погодитися на ще одне побачення. Уперше за останній час вона почувалася такою безтурботною і спокійною...

— Ні, я не можу, правда. Але дякую.

Безсумнівно, Рамон був високим, сексуальним і дуже привабливим. Але його чоловічий шарм усе ще надто лякав її. До того ж усе одно у них не було нічого спільного.

— Чому ти дивишся на мене, а тоді відводиш погляд, ніби не хочеш мене бачити? — раптом запитав Рамон.

— Я... нічого подібного.

— Я не вигадую, — вперто заперечив він. — Ти так і робиш.

Кеті вирішила збрехати, але передумала під уважним поглядом темних очей:

— Ти нагадуєш мені одну людину, яка вже померла. Він також був високим і засмаглим, і таким самим привабливим, як і ти.

— Його смерть завдала тобі сильного болю?

— Його смерть принесла мені велике полегшення! — вигукнула Кеті. — Були часи, коли я мріяла прикінчити його власними руками!

Він усміхнувся:

— Яке ж темне і зловісне минуле у такого юного і чарівного створіння.

Кеті весело усміхнулася. У неї завжди був життєрадісний характер, а спогадами, які завдавали їй болю, вона ні з ким не ділилася.

— Мені здається, краще темне і зловісне, ніж нудне.

— Але тобі зараз нудно, — сказав він. — Я помітив, як ти нудьгувала в барі готелю.

Уже біля дверей він роззирнувся, тоді поглянув на неї і врешті додав:

— Я зателефоную завтра в обід. Їжу беру на себе, — усміхаючись від її здивування і нерішучості, він додав: — А тобі доведеться підготувати лекцію про мою невихованість, я ж не

запитую, чи хочеш ти поїхати зі мною.

Увечері Кеті рано пішла з галасливої вечірки, яку влаштував її друг. Раптом їй стало нудно і вона пригадала слова Рамона, які він сказав на прощання. Вона замислилася: чи була нудьга причиною цього дивного занепокоєння, яке невпинно в ній наростало, цього незрозумілого невдоволення, яке росло в ній упродовж останніх місяців? Коли вона встигла полюбити піжаму і халат у тон? Ні, нарешті вирішила вона, її життя могло бути яким завгодно, тільки не нудним — іноді воно було перенасичене подіями.

Згорнувшись клубочком на дивані у вітальні, Кеті провела довгим нігтем з бездоганим манікюром по обкладинці книжки, яка лежала у неї на колінах. Її блакитні очі були затуманеними і втомленими. Якщо це не нудьга, тоді що з нею відбувається? Це запитання вона ставила собі дедалі частіше, з розчаруванням розуміючи, що відповідь вислизає від неї: знати б, що ж вона згаяла в своєму житті, тоді, можливо, це можна було б виправити.

Подумавши, Кеті з упевненістю вирішила, що в її житті нічого не було втрачено. Роздратована власним незадоволенням, вона подумки перерахувала всі причини, через які мала почуватися щасливою: у двадцять три в неї є диплом про вищу освіту і цікава робота, за яку

добре платять. Крім того, свого часу вона отримала достатньо грошей від батька, тому могла спокійно жити, не думаючи про фінансові труднощі. Вона мала розкішну квартиру і шафу-купе, забиту одягом. Вона привертала увагу чоловіків, у неї хороші друзі — як чоловіки, так і жінки, а соціальне життя активне настільки, наскільки їй цього хотілося. Батьки її люблять і підтримують. У неї є все!

То чого їй не вистачає для щастя?

— Чоловіка, — сказала б Карен, як завжди у таких випадках.

На вустах Кеті з'явилася легка усмішка. «Чоловік» точно не був рішенням її проблеми. Вона знала десятки чоловіків, тому не можна було сказати, що їй неспокій і відчуття порожнечі були спричинені нестачею чоловічої уваги.

Кеті, яка ненавиділа все, що викликало жалість до себе, змусила себе схаменутися. У неї не було жодної причини почуватися нещасною. У неї було все! У всьому світі жінки женуться за кар'єрою, борються за свою незалежність і самодостатність, мріють про фінансову забезпеченість. А вона, Кеті Коннеллі, досягнула всього цього вже в двадцять три роки.

— У мене є все, — упевнено промовила вона, розгортаючи книжку. Слова пливли перед очима, а внутрішній голос продовжував шепотіти: «Цього

мало, занадто мало. У твоєму житті чогось не вистачає».

Розділ 4

Для пікніка вони обрали Форест-парк. Під гілками могутнього дуба Рамон розстелив покривало, яке принесла Кеті. Вони їли тонко нарізану солонину, імпорتنу шинку і хрусткі підсмажені французькі тости.

Поки вони весело теревенили, Кеті відчувала на собі його оцінюючий погляд, який ковзав по її обличчю, світлому волоссю з рудуватим відтінком, що падало на плечі, коли Кеті діставала щось із плетеного кошика. Але в той момент їй було так добре, що вона не звертала на це жодної уваги.

— Мені здається, що в Штатах на пікнік беруть смажену курку, — промовив Рамон, коли у їхній розмові зависла пауза. — На жаль, я не вмію готувати. На наступний пікнік я куплю курку, а ти її приготуєш.

Кеті ледь не вдавилася червоним вином, яке поволі попивала з паперового стаканчика.

— Таке шовіністичне припущення міг зробити лише чоловік, — насварила вона його, сміючись. — З чого ти взяв, що я вмію готувати?

Потягуючись, Рамон обперся на передпліччя і поглянув на неї з дуже серйозним виразом

обличчя:

— Тому що ти жінка. Це ж очевидно.

— Ти зараз серйозно? — фиркнула вона.

— Серйозно вважаю тебе жінкою? Чи серйозно думаю, що ти вмієш готувати? Чи про тебе?

Кеті вловила чуттєву хриплість, яка додавала його голосу глибини, коли він промовив останнє запитання.

— Серйозно, що куховарство — це жіноча справа? — манірно промовила вона.

— Я не казав, що всі жінки вміють добре готувати, — він вишкірився, помітивши її ніяковість, — просто жінки мають уміти готувати. Чоловіку потрібно працювати, щоб купити їжу, а жінка має вміти її приготувати. Такі правила.

Кеті недовірливо поглянула на нього, майже переконана, що він навмисне її дразнить.

— Можливо, почуте тебе здивує, але далеко не всі жінки народилися з нестримним бажанням сікти цибулю і терти сир.

Рамон видав приглушений смішок, а тоді різко змінив тему.

— Де ти працюєш?

— У відділі кадрів однієї великої корпорації. Я проводжу співбесіди з людьми перед їх прийманням на роботу.

— Тобі це подобається?

— Дуже, — відповіла вона, дістаючи з кошика величезне червоне яблуко. Підтягнувши ноги в джинсах до грудей, вона охопила їх руками і надкусила яблуко. — Дуже смачно.

— Дуже прикро.

— Прикро, що мені подобаються яблука? — запитала Кеті, здивовано дивлячись на Рамона.

— Прикро, що тобі так подобається твоя робота. Тобі може бути шкода кидати її, коли ти вийдеш заміж.

— Кинути, коли я... — Кеті розсміялася, хитаючи головою. — Рамоне, тобі дуже пощастило, що ти не американець. Тут дуже небезпечно. Ти навіть не уявляєш, що можуть накуховарити місцеві американки.

— Я американець, — відповів Рамон, не звертаючи уваги на страшне передбачення Кеті.

— Мені здається, ти казав, що ти пуерториканець.

— Я народився в Пуерто-Рико. Насправді я іспанець.

— Щойно ти казав, що американець і пуерториканець.

— Кеті, — він уперше звернувся до неї на ім'я, чим викликав у ній незрозумілий трепет, — Пуерто-Рико — держава, яка приєдналася до США. Усі, хто там народився, автоматично стають громадянами Америки. Проте всі мої предки —

іспанці, а не пуерториканці. Тому я — американець іспанського походження, народжений у Пуерто-Рико. Точнісінько як ти, — він не поспішаючи роздивлявся її світлу шкіру, блакитні очі і біляве волосся з рудуватим відтінком, — американка ірландського походження.

Кеті трохи зачепили нотки вищості в його голосі, коли він прочитав їй цю лекцію.

— Та ти найгірший іспано-пуерто-риканський американець, до того ж шовініст!

— Чому ти говориш зі мною таким тоном? Невже тому, що я переконаний: коли жінка виходить заміж, вона має турбуватися про свого чоловіка?

Кеті зарозуміло поглянула на нього.

— Неважливо, у чому ти там переконаний, але у багатьох жінок є інтереси і турботи поза межами дому, як, власне, і в чоловіків. Нам подобається робити кар'єру і пишатися цим.

— Жінка має відчувати гордість за свого чоловіка і дітей.

Кеті хотілося сказати щось таке, що стерло б з його обличчя цю нестерпну самовдоволену посмішку.

— На наше щастя, американці, народжені в США, не заперечують проти того, щоб їхні дружини робили кар'єру. Вони більш чуйні й уважні!

— Вони більш чуйні й уважні, — глузливо передражнив Рамон. — Вони дозволяють вам працювати, дозволяють віддавати їм зароблені вами гроші, дозволяють заводити дітей, знайти когось, хто міг би за цими дітьми доглядати, прибирати будинок і, — він усміхнувся, — навіть куховарити.

На мить ця промова ошелешила Кеті, а тоді вона лягла на спину і розреготалася.

— Ти, безперечно, маєш рацію!

Рамон приліг біля неї, закинувши руки за голову, і поглянув на блідо-блакитне небо, всіяне білими бавовняними хмарами.

— У тебе милий сміх, Кеті.

Кеті вкусила яблуко і радісно промовила:

— Гадаєш, оцим ти мене переконаєш? Навіть не мрій! Якщо жінка хоче зробити кар'єру, їй потрібно докласти усіх зусиль. Крім того, більшість жінок хочуть мати красивіші будинки й одяг, а на зарплату чоловіків це навряд чи можна собі дозволити.

— Тобто сучасна жінка отримує кращий будинок і дорогий одяг за рахунок гордості власного чоловіка. Вона ходить на роботу і тим самим демонструє йому й усім навколо, що того, що він може їй дати, для неї недостатньо?

— Американські чоловіки не настільки горді, як іспанські.

— Американські чоловіки зреклися своїх

обов'язків. Їм більше нема чим пишатися.

— Дурниці! — категорично промовила Кеті.
— Невже ти хочеш, щоб дівчина, яку ти кохаєш і з якою хочеш одружитися, жила десь у Гарлемі лише тому, що на ці гроші, які ти заробляєш на старій розбитій вантажівці, це було б найкраще, що ви могли собі дозволити? Але при цьому ти розумієш, що, якби вона працювала там, де їй подобається, у вас обох було б те, про що ви мрієте.

— Я б хотів, щоб вона була щаслива з тим, що я їй можу дати.

Кеті здригнулася, уявивши собі, як якась мила іспанка живе в міських нетрях лише тому, що гордість Рамона не дає їй працювати. Раптом Рамон додав сонним голосом:

— І мені б не сподобалося, якби вона соромилася того, чим я заробляю на життя.

Кеті почула тихий докір у його словах, але все одно стояла на своєму:

— Ти взагалі думав коли-небудь про те, що можна займатися чимось кращим за керування вантажівкою?

Рамон довго мовчав, тому Кеті запідозрила, що він сприймає її як амбітну пробивну американку.

— Думав. Я обробляю землю.

Від здивування Кеті підвелася на лікті.

— Ти працюєш на фермі? У Міссурі?

— У Пуерто-Рико, — виправив він.

Кеті не могла вирішити, чи відчуває полегшення від того, що він не затримається в Сент-Луїсі. Він лежав, заплющивши очі, тому вона наважилася уважно роздивитися його обличчя. У бронзових рисах було помітно іспанське благородство, у твердій лінії підборіддя і носа проступали владність і гідність, рішучість проглядала на підборідді. Проте Кеті з усмішкою подумала, що ця невелика ямка на підборідді і довгі загострені вії пом'якшували його риси. У нього чітко окреслені чутливі губи, і Кеті з легким захватом уявила, як вони ніжно торкатимуться її губ. Учора він сказав їй, що йому тридцять чотири, але зараз, коли обличчя було спокійним і розслабленим, він здається Кеті значно молодшим.

Вона продовжувала дивитися на нього, на його гарно збудоване підтягнене тіло, яке лежало поряд на покривалі. Червона трикотажна сорочка, яка була на ньому, обтягувала широкі плечі й могутні груди, а короткі рукава відкривали сильні руки. Джинси підкреслювали вузькі та міцні стегна і плаский живіт. Кеті здавалося, що навіть під час сну він випромінював неприховану потужну мужність, однак це більше не викликало в ній ворожого ставлення. Раптом їй здалося, що Рамон чимось подібний до Девіда, і це враження вигнало з її голови думки про обох чоловіків.

— Сподіваюся, те, що ти бачиш, тобі подобається.

Кеті неохоче перевела погляд на парк, який розкинувся на пагорбах перед ними.

— Так, сьогодні парк дивовижний, дерева, як...

— Ви дивилися не на дерева, *señorita*.

Кеті не знайшла, що відповісти. Але їй сподобалось, як він назвав її сеньйоритою. Це слово здавалося незнайомим і дивним, підкреслювало розбіжності між ними і зводило нанівець вплив його неприхованої мужності на неї. Про що вона тільки думала, коли уявляла, як Рамон її цілуватиме? Подальші стосунки з ним призведуть лише до катастрофи. У них немає нічого спільного. Вони живуть у зовсім різних світах. У соціальному плані їх розділяли сотні кілометрів. Завтра, приміром, вона збирається на барбекю до батьків, які живуть в елегантному будинку на території заміського клубу «Форест Оакс». Рамон ніколи не зможе знайти спільної мови з людьми, які там будуть. І якщо вона візьме його з собою, він почуватиметься не у своїй тарілці. Він буде там зайвим. А коли її батьки з'ясують, що він фермер, який весною водить вантажівку, вони дуже чітко дадуть Рамону зрозуміти, що він не належить до цього дому і тим паче не може зустрічатися з їхньою донькою.

Тому Кеті твердо вирішила, що більше ніколи не побачить Рамона. Насправді між ними не могло нічого бути, а її сексуальна реакція на нього була вагомою підставою, щоб негайно розірвати стосунки. Усе одно з цього не вийде нічого серйозного чи тривалого.

— Чому ти хочеш утекти від мене, Кеті?

Він розплющив свої проникливі чорні очі й уважно вдивлявся в її обличчя. Кеті почала розгладжувати ковдру під собою, а потім лягла.

— Не розумію, що ти маєш на увазі, — промовила вона, заплющивши очі, щоб не дивитися на нього.

— Хочеш знати, що я думаю, коли дивлюся на тебе? — запитав він низьким чуттєвим голосом.

— Ні, — сухо промовила вона. — Сподіваюся, ти не збираєшся казати щось у стилі героя-коханця з мильної опери. Але з тону твого голосу, здається, так воно і є.

Кеті спробувала розслабитися, але у напруженій тиші, яка зависла між ними після її слів, це було неможливо. За кілька хвилин вона різко сіла.

— Здається, мені вже час додому, — промовила вона, піднімаючись із колін і збираючи кошик. Рамон мовчки підвівся і склав покривало.

Дорогою додому Кеті двічі порушувала напружену тишу, сподіваючись загладити свою

безтактність, але у відповідь чула лише короткі «так» і «ні». Їй було соромно за свої чванькуваті думки, за те, як вона з ним розмовляла, і вона злилася тому, що він не хотів усе налагодити.

До того часу, як він припаркував «б'юїк» на стоянці навпроти входу в будинок Кеті, вона мріяла лише про те, щоб цей день скоріше закінчився, хоча на годиннику була лише третя година. Рамон не встиг обійти машину, щоб відчинити двері, як вона зробила це сама, буквально вистрибуючи назовні.

— Я відчиню двері, — переривчасто промовив він. — Це звичайна ввічливість.

Раптом Кеті, вперше за весь час, зрозуміла, що він ледь стримує лютя. Але ця його впертість обурила її ще більше.

— Можливо, ти здивуєшся, коли це почувеш, — оголосила вона, піднімаючись сходами і вставляючи ключ у двері, — але з моїми руками все добре і я можу відчинити клятій двері сама. І я не розумію, чому ти маєш бути ввічливим зі мною, коли я так огидно ставлюся до тебе.

Це розгніване зауваження ніяк не відобразилося на Рамоні, але наступне зовсім його засмутило. Коли вона відчинила двері в свою квартиру, то обернулася в дверях і люто промовила:

— Дякую, Рамоне, я чудово провела час.

Кеті не зрозуміла, чому Рамон розреготався, але вона полегшено зітхнула, адже це означало, що

він на неї не сердиться. Проте вона насторожилася, коли він прослизнув за нею в її квартиру і зачинив за собою двері. Він дивився на неї поглядом, який не можна було зрозуміти неправильно.

Його спокійний тон наполовину запрошував, наполовину наказував:

— Підійди, Кеті.

Кеті захитала головою й обережно відступила назад, вона тремтіла.

— Хіба вільні американські жінки не підтверджують свої слова, що вони гарно провели час, поцілунком? — наполягав Рамон.

— Не всі, — прохрипіла Кеті, — деякі обмежуються лише «спасибі».

На його обличчі з'явилася ледь помітна усмішка, але важкий погляд було прикуто до звабливих повних губ.

— Ходи сюди, Кеті, — знову промовив він і, помітивши, що вона все ще вагається, м'яко додав: — Хіба тобі не цікаво, як цілуються іспанці і як кохаються пуерто-риканці?

Кеті гарячково глитнула.

— Ні, — прошепотіла вона.

— А все ж підійди, і я тобі покажу.

Ніби уві сні, загіпнотизована його оксамитовим голосом і чарівними чорними очима, Кеті підійшла до нього, сповнена страху і захоплення.

Вона аж ніяк не очікувала, що, опинившись в обіймах Рамона, зануриться в густу солодку темряву, де була лише жагуча насолода, яка виникала, коли його губи безперервно цілували її губи, і теплі хвилі, які прокочувалися за його руками.

— Кеті, — хрипло прошепотів він, відриваючись від її губ і цілуючи її очі, скроні і щоки. — Кеті, — повторив він пристрасним шепотом і знову заволодів її губами.

Здавалося, перш ніж він нарешті підвів голову, пройшла вічність. Кеті, ослаблена від тремтіння, торкнулася щокою його могутніх грудей і відчула, як шалено билосся його серце.

Вона була цілком спустошена тим, що сталося. Її цілували так часто, що вона вже збилася з ліку, і її цілували чоловіки, яких можна назвати справжніми майстрами своєї справи. У їхніх обіймах вона відчувала насолоду. Але вона ще ніколи не відчувала такого шаленого вибуху захвату і жаги.

Губи Рамона ніжно торкнулися її блискучого волосся.

— А тепер я можу сказати, що бачу, коли дивлюся на тебе?

Кеті спробувала відповісти радісно, але її голос був таким самим хрипким, як і його:

— Ти збираєшся говорити, як герой мильної

опери?

— Так.

— Гаразд.

Його сміх був різким і низьким.

— Я бачу красуню з золотавим волоссям і усмішкою янгола. Я пригадую принцесу, яка стояла в тому барі для самотніх і незадоволено всіх оглядала. А тоді я почув чаклунку, яка сказала чоловіку, що він неприховано загравав до неї, ніби вона живе з лесбійками. — Він торкнувся рукою її обличчя, обережно проводячи пальцями по її щоці. — Коли я дивлюся на тебе, я думаю, що ти мій янгол, принцеса і чаклунка.

Те, як він назвав її своєю, різко повернуло Кеті до реальності. Вона рішуче випрочалася з обіймів Рамона і промовила з неприродною радістю:

— Не хочеш спуститися вниз у басейн? Сьогодні він відчинений, там будуть усі мешканці комплексу.

Говорячи це, вона захпала руки у задні кишені своїх штанів, дозволяючи Рамону ковзнути поглядом по футболці, яка натягнулася на грудях. Але, помітивши його погляд, вона швидко витягла руки.

Рамон підняв брову в німому запитанні: чому вона не дає йому дивитися на неї, коли щойно була в його обіймах?

— Звісно, — промовив він. — З радістю подивлюся на басейн і познайомлюсь із твоїми друзями.

Кеті знову відчула себе з ним не у своїй тарілці. Він здавався занадто засмаглим і буде вибиватися з загальної компанії. До того ж він занадто сильно нею цікавився. Крім того, вона ставилася до нього з підозрою, і для цього були всі підстави. Кеті дуже добре розуміла, коли чоловік прагне затягнути її в ліжко. Рамон хотів саме цього. І якнайшвидше.

Розсувні скляні двері з вітальні вели у невеличкий внутрішній дворик, обнесений огорожею, яка створювала ілюзію усамітнення. У центрі дворика стояли два шезлонги з червоного дерева з величезними подушками, прикрашеними квітковими мотивами. У них було затишно приймати сонячні ванни. Навколо росло безліч розкішних рослин, і деякі з них були вкриті цвітом.

Кеті підійшла до горщика з червоного дерева, у якому рясно квітнули червоні та білі петунії. Тримуючись рукою за ворота огорожі, вона намагалася підібрати слова, щоб висловити думки, які зібралися в її голові.

— У тебе чарівна квартира, — зауважив Рамон, який стояв позаду неї. — Мабуть, оренда недешева.

Кеті різко розвернулася, сподіваючись

використати цей коментар, щоб показати, наскільки вони різні, і разом охолодити його запал.

— Дякую. Чесно кажучи, дуже дорого. Але я мешкаю тут, бо так мої батьки будуть упевнені, що мої сусіди і друзі належать до того ж кола, що й я.

— Хочеш сказати, багаті люди?

— Не обов'язково багаті, але достатньо забезпечені. Люди, які зуміли досягнути певного успіху в житті.

Обличчя Рамона нагадувало маску, позбавлену будь-яких почуттів.

— У такому разі, буде краще не знайомити мене з твоїми друзями.

Кеті поглянула на це гордовите красиве обличчя, і їй знову стало соромно за себе. Схвильовано провівши рукою по волоссю, вона зітхнула і сказала те, що хотіла сказати насправді:

— Рамоне, незважаючи на те, що між нами щойно сталося, я хочу, щоб ти зрозумів — я не збираюся з тобою кохатися. Ніколи.

— Це тому, що я іспанець? — без жодних емоцій запитав Рамон.

— Звісно ж ні! — Кеті почервоніла від розчарування. — Це тому, що... — вона іронічно усміхнулася, — кажучи відомим виразом — «я дівчина не твого рівня». — Відчуваючи себе набагато краще від того, що вони все розставили по своїх місцях, вона розвернулася до воріт огорожі.

— Що ж, тепер можна спуститися вниз і подивитися, що там відбувається в басейні.

— Не думаю, що це гарна ідея, — уїдливо промовив Рамон. — Не хочу ставити тебе у ніякове становище перед твоїми «успішними та забезпеченими» друзями.

Кеті поглянула через плече на високого чоловіка, який дивився на неї згори донизу. Його погляд був сповнений іронії і зневаги. Кеті зітхнула:

— Рамоне, те, що я поводжуся, як марнославна дурепа, не означає, що тобі потрібно робити так само. Прошу тебе, ходімо в басейн.

Він поглянув на неї, і на його обличчі промайнула усмішка, а тоді мовчки відчинив перед нею двері.

У велетенському басейні панував хаос, наскільки його могла собі уявити Кеті. У той час якраз проходили чотири гри у водне поло, учасники яких галасували і розбризкували воду. Дівчата в бікіні і чоловіки в плавках грілися на сонці, лежачи на шезлонгах, устелених рушниками. Їхні тіла виблискували від лосьйонів для засмаги. Усюди банки з-під пива і радіоприймачі, динаміки розривалися від гучної музики.

Кеті підійшла до найближчого столика з парасолькою, підсунула алюмінієве крісло і сіла.

— Ну, як тобі день відкритих дверей в

американському басейні? — запитала вона у Рамона, коли той сів поряд.

Його загадковий погляд ковзнув по барвистому натовпу.

— Цікаво.

— Привіт, Кеті! — крикнула Карен, яка вийшла з басейну, ніби витончена русалка. Її розкішне тіло сяяло від крапель води. Як завжди, Карен супроводжували двоє безнадійних залицяльників.

— Ти знайома з Девідом і Бредом? — запитала вона, недбало кивнувши в бік чоловіків, коли трійця підійшла до Кеті з Рамоном.

Кеті знала їх так само добре, як і Карен — вони мешкали поряд з нею, в одному житловому комплексі, тому вона трохи здивувалася, чому про це запитує поруга. Але одразу ж згадала, що Карен насправді байдуже, хто з ким знайомий. Тим паче зараз увага Карен була цілковито прикута до Рамона.

З незрозумілим небажанням Кеті їх познайомила. Вона намагалася не помічати щирої вдячності у сліпучій усмішці Рамона, коли його представили Карен, і блиску в зелених очах подруги, коли та простягнула у відповідь руку.

— Чому б вам не перевдягтися і не поплавати? — запропонувала Карен, не зводячи погляду з Рамона. — Після заходу сонця тут буде

класна вечірка. Вам варто залишитися.

— У Рамона немає плавок, — швидко відмовилася Кеті.

— Це не проблема, — одразу ж відповіла Карен, відводячи погляд від Рамона вперше, відколи вийшла з басейну. — Бред може йому позичити, правда ж, Бреде?

Бред, який майже рік наполегливо залицявся до Карен, поглянув так, ніби з більшим задоволенням позичив би Рамону квиток з міста в один кінець, але попри це ввічливо запропонував запасні плавки. Та й хіба у нього був вибір? Як правило, чоловіки не могли відмовити Карен — її вигляд так багато обіцяв натомість. Вона була майже того ж росту, що й Кеті, трохи менше, ніж метр шістдесят, але у вигинах її тіла і темному волоссі була зріла сексуальність, що робило її схожою на стиглий фрукт, який можна зривати — але це міг зробити лише той, кого Карен обере сама. Незалежність, яка світилася в її мигдалеподібних зелених очах, ясно говорила про те, що вона свій вибір уже зробила. І з того, як Карен проводжала поглядом Рамона, коли той пішов з Бредом, щоб переодягнутися в плавки, Кеті зрозуміла, що Карен обрала Рамона.

— Де, — мало не побожно видихнула Карен, — ти його знайшла? Він схожий на грецького Адоніса... чи Адоніс мав біляве волосся?

Що ж, усе одно він схожий на темноволосого грецького бога.

Кеті поборола в собі жорстоке бажання охолодити цікавість Карен до Рамона і не сказала, що насправді він темноволосий іспанський фермер. Замість цього вона промовила:

— Ми познайомилися в п'ятницю в «Каньйоні».

— Правда? Я його там не бачила, а його неможливо не помітити. Чим він займається, окрім того, що виглядає, як античний бог?

— Він, — Кеті завагалася, але, вирішивши позбавити Рамона від можливого збентеження, промовила: — Він займається перевезеннями.

— Нічого собі! — промовила Карен, уважно дивлячись на Кеті. — А він тільки твій чи інші також можуть користуватися?

Кеті не змогла стриматися, щоб не засміятися від прямої Карен.

— А це має значення?

— Ти ж знаєш, що має. Ми подруги. І якщо він твій, я його не чіпатиму.

Дивним було те, що Кеті знала: подруга її не обманює. У Карен є принцип — ніколи не красти чоловіків у подруг. І разом з тим, Кеті тривожила думка, що Карен не роздумуючи припустила, що зможе зацікавити Рамона і лише заради дружби вона згодна цього не робити.

— Розважайся, мені байдуже, — промовила Кеті, хоча насправді це було зовсім не так. — Якщо хочеш, він весь твій. А я поки піду переодягнуся.

Доки Кеті одягала бікіні, вона гнівалася на себе через те, що не сказала Карен дати Рамонові спокій. А ще її дратувало, що їй потрібно робити вибір. До того ж її пригнічувало відверте захоплення, яке вона помітила у погляді Рамона, коли він дивився на розкішне тіло Карен у бікіні.

Кеті стояла перед дзеркалом у купальнику, уважно роздивляючись своє відображення. Яскрава блакитна тканина бікіні підкреслювала неперевершену фігуру в усій красі: повні високі груди, вузька талія, яка переходила у витончені стегна, довгі стрункі ноги. З огидою Кеті подумала, що, можливо, вона єдина жінка, яка належним чином виглядає оголеною.

Чоловіки захоплено свистіли вслід Карен Вілсон, але вони завмирили перед Кеті Коннеллі. Спокійна гордість у нахилі її підборіддя в поєднанні з природною грацією, з якою вона завжди рухалася, робили її в очах інших трохи відстороненою, і Кеті, навіть при всьому бажанні, не могла змінити свій образ — утім, ніколи й не намагалася цього зробити.

Якщо не брати до уваги бари для самотніх, Кеті нечасто спілкувалася з незнайомими чоловіками. Вона здавалася недосяжною. Зазвичай,

чоловіки дивилися на її досконалу шкіру та ясні блакитні очі і бачили в ній класичну неперевершеність, а не чуттєве бажання. Вони очікували, що вона залишатиметься віддаленою і недоторканою, тому ставилися до неї зі стриманим захопленням. Але знайомлячись із нею ближче, вони з'ясовували, що Кеті щира і доброзичлива, що в неї гарне почуття гумору, а ще вони розуміли, що її не варто примушувати давати те, що вона не хоче віддавати. Вони розмовляли з нею, сміялися і запрошували на побачення, але їхні сексуальні наміри були скоріше вербальними, а не фізичними — м'якими жартівливими натяками, які Кеті усміхаючись ігнорувала.

Кеті дістала гребінь з густого хвилястого волосся, потрусила головою, щоб відновити природну форму, і востаннє незадоволено поглянула в дзеркало.

Повернувшись у басейн, вона помітила Рамона на шезлонгу в оточенні трьох дівчат, які розстелили свої рушники на цементній підлозі поряд і неприховано з ним загравали. З протилежного боку за столиком під парасолькою сиділа Карен у товаристві Бреда і Дона.

— Чи можу я приєднатися до твого гарему, Рамоне? — з нотками іронії в голосі поцікавилася Кеті, ледь помітно усміхаючись.

Лінива, нищівна посмішка промайнула на

його засмаглому обличчі, коли він поглянув на неї. Після цього він підвівся, поступаючись своїм шезлонгом. Кеті зітхнула. Судячи з усього, вона могла прийти сюди і в пальті. Рамон жодного разу не опустив очей нижче її шії.

Він підсів за столик до Карен.

Намагаючись не помічати зміни свого настрою, Кеті почала наносити на ноги олію для засмаги.

— Може, тобі допомогти, Кеті? — усміхнувся Дон. — У мене це добре виходить.

— У мене не настільки довгі ноги, — промовила Кеті, відважно усміхаючись. На відміну від Бреда, Дон не був так сильно зчарований Карен, щоб не помічати інших дівчат. І впродовж останніх кількох місяців Кеті відчувала, що, якби злегка заохотила Дона, він легко переніс би свою увагу з Карен на неї. Кеті втирала олію в ліву руку, коли почула, як Карен промовила:

— Рамоне, Кеті сказала, що ти займаєшся транспортними перевезеннями.

— Он воно що. Вона так сказала? — промовив Рамон, протягуючи слова з такими нотками сарказму, що Кеті зупинилася й уважно поглянула на нього. Він сидів, обпершись на спинку крісла, з тонкою сигарою, затиснутою у білосніжних зубах, і дивився на Кеті поглядом, сповненим запитань. Дівчина почервоніла і відвела від нього погляд.

Згодом Кеті спробувала зробити усе від неї залежне, щоб умовити Рамона поплавати з нею, але почувала натомість лише ввічливу відмову.

— Ти не вмієш плавати? — запитала Кеті, коли вони з Рамоном залишилися наодинці.

— Кеті, Пуерто-Рико — острів, — сухо відповів він. — З одного боку Атлантичний океан, з другого — Карибське море. Тому в Пуерто-Рико достатньо води, щоб навчитися плавати.

Кеті збентежено поглянула на нього. З того моменту, коли він її поцілував у квартирі, у їхньому спілкуванні відбулося ледь помітне зрушення. До цього вона почувалася впевненою в собі і контролювала їхні стосунки. Тепер вона ніяковіє і чувається навдивовижу вразливою, у той час як Рамон здається рішучим і самовпевненим. Знизавши плечима, вона промовила:

— Я лише хотіла запропонувати навчити тебе плавати, бо думала, що ти не вмієш. Тому не варто читати мені лекцію про географічне розташування Пуерто-Рико.

Не звертаючи уваги на її роздратований тон, він промовив:

— Якщо хочеш поплавати, ходімо поплаваємо.

У Кеті похололо все всередині, коли Рамон, у білих плавках Бреда, підійшов і глянув на неї з висоти свого зросту. Це було майже два метри

дивовижної мужності: широкі плечі, вузькі стегна, пружні атлетичні м'язи. Груди вкривав легкий пушок темного волосся. І Кеті, збентежившись, намагалася не відводити погляду від ланцюжка зі срібним медальйоном у нього на шиї.

Збентежена і зніяковіла від того, як діє на неї його засмагле тіло, Кеті не дивилася на нього, доки не зрозуміла, що Рамон навіть не думає відходити. Коли нарешті вона спромоглася підвести очі, він м'яко промовив:

— Ти також чудово виглядаєш.

Непрохана усмішка торкнулася губ Кеті.

— Я думала, ти не помітиш, — сказала вона, коли вони підходили до басейну.

— Мені здавалося, ти не хочеш, щоб я на тебе дивився.

— Ти ж дивився на Карен, — вирвалося у Кеті. Вона зніяковіло захитала головою і спробувала вимовити наступну фразу більш упевнено: — Я не це мала на увазі.

— Звісно, — усміхнувся він. — Я впевнений, що ти не це мала на увазі.

Кеті вирішила забути цю розмову, тому невимушено увійшла у воду і зупинилася на глибині. Вона пірнула, утворюючи на воді чисту витончену лінію. Рамон плив праворуч від неї, задаючи темп без надмірних зусиль. Вони пропливли майже двадцять кіл, перш ніж Кеті

нарешті зупинилася. Вона бовталася на поверхні, спостерігаючи за тим, як Рамон проплив іще десять кіл, а тоді весело крикнула:

— Хвалько!

Спритно пірнувши, він зник з поля її зору. Кеті перелякано зойкнула, коли Рамон під водою обхопив її ноги і потягнув на дно. Коли вона нарешті спливла, хапаючи ротом повітря, її очі пекли від хлору.

— Це, — промовила Кеті суворим тоном з усмішкою, коли над водою з'явилася голова Рамона, — дитячі вибрики. Як і ось це!

Вона вдарила рукою по воді, і бризки полетіли в обличчя Рамона, а тоді швидко пірнула, щоб уникнути покарання. Вони сміялися, хлюпалися водою, плавали наввипередки і пірнали. Знесилена, важко дихаючи, Кеті вилізла з басейну, опустила в крісло і простягнула Рамону рушник, який захопила для нього з дому.

— Ти грубувато граєш, — добродушно пробурчала Кеті, нахиливши голову, щоб витерти довге важке волосся.

Рамон, який теж важко дихав після їхніх змагань, повісив рушник на шию і тихо промовив, поклавши руки на стегна:

— Я буду з тобою таким ніжним, як ти захочеш.

У Кеті все обірвалося всередині, коли вона

зрозуміла сенс його слів. Переконана в тому, що він говорив про ліжку, вона лягла на живіт у шезлонг і схилила голову на руки. Вона здригнулася, коли Рамон вилив лосьйон для засмаги їй на спину й опустився на коліна позаду. Кеті напружилася, коли руки Рамона почали повільно погладжувати її спину, ритмічно втираючи лосьйон у гладеньку шкіру.

— Можна я розстебну застібку?

— Навіть не думай про це! — попередила Кеті.

Коли його руки піднялися до плечей і пальці пройшлися по шиї, Кеті почала переривчасто дихати, і кожен сантиметр її тіла тремтів під руками Рамона.

— Кеті, я хвилюю тебе? — запитав він хрипким шепотом.

— Ти ж знаєш, що так, — наче з забуття, прошепотіла Кеті, не в змозі стримати себе. Вона почула його задоволений сміх і відвернулася. — А ще мене хвилює, що ти це робиш навмисне. І мене воно бентежить.

— Тоді я допоможу тобі розслабитися, — сказав він, піднімаючись із її шезлонга. Коли він пішов, Кеті намагалася не думати про те, що він збирається робити. Вона щільно заплющила очі від сліпучого післяполудневого сонця.

Час від часу до неї долинав глибокий голос

Рамона, після якого було чутно жіночий сміх. Хтось із чоловіків щось кричав йому. «Він добре вписався в цю компанію. А чому б, власне, і ні! — суворо подумала Кеті. — Щоб завоювати популярність у протилежної статі, потрібно мати привабливе тіло, яке доповнюється вродливим обличчям, і якщо мова йде про чоловіків, то ще й престижну роботу». Кеті з допомогою своєї маленької брехні забезпечила Рамона і цим.

«Та що ж зі мною відбувається?» — дивувалася Кеті крізь сон. У неї не було абсолютно жодних причин, щоб скаржитися. Незважаючи на її звичайне невдоволення навколишнім світом, населеним, як їй іноді здавалося, порожніми і дрібними людьми, Кеті насолоджувалася дотепними жартами, обмінюючись ними з упевненими в собі чоловіками, яких вона знала. Їй подобалося мати гарний одяг і хорошу квартиру. Їй лестило привертати чоловічу увагу, хоча інтимних стосунків вона уникала. Адже на першому місці для неї була непереборна потреба повернути почуття власної гідності й поваги до себе, які забрав у неї Девід.

Роб був єдиним чоловіком, якому б вона дозволила затягти себе у ліжко. На щастя, вона дізналася, що він одружений, перш ніж дозволила цьому статися. Коли-небудь з'явиться той, хто потрібен їй, і тоді вже ніщо її не зупинить. Єдиний.

Ні в якому разі Кеті Коннеллі не могла уявити себе в оточенні трьох або чотирьох чоловіків, які знають усі інтимні подробиці її тіла. Таке часто траплялося з іншими жінками, але Кеті це здавалося огидним і принизливим.

— Агов, Кеті, прокидайся, — скомандував Дон.

Кеті примружила очі, дивуючись, що зуміла заснути, і слухняно сіла.

— Уже майже шоста. Ми з Бредом збираємося піти по пиво і піцу для сьогоднішньої вечірки. Узяти вам з Рамоном щось міцніше?

Кеті здалося, що в тому, як Дон вимовив ім'я Рамона, звучала презирлива насмішка.

— Міцніше за піцу? Боже збав! — промовила Кеті, зморщивши носа від посмішки свого залицяльника.

Вона озирнулася в пошуках Рамона і побачила, як він іде до неї в компанії Карен і якоїсь незнайомки. Ретельно приховуючи дивний спалах ревності, Кеті звернулася до Рамона:

— Сьогодні вночі тут буде вечірка — танці і все таке. Не хочеш залишитися?

— Звичайно ж, він залишиться, Кеті, — швидко відповіла Карен.

— Ну що ж, чудово, — знизала плечима Кеті. Вона буде веселитися зі своїми друзями, а Рамон — з Карен чи з ким захоче.

До пів на десяту від декількох ящиків пива, купи закусок і півдюжини пляшок лікеру залишилися самі спогади. Лампи над басейном надавали воді переливчастого зеленого відтінку, хтось увімкнув музику. Кеті, яка обожнювала танцювати, була на танцполі вже майже годину, аж раптом помітила, що Рамону тут зовсім не весело. Він самотньо стояв, притулившись до огорожі, що оточувала басейн, і дивився кудись у далечінь. Його силует у білих плавках, які скидалися на яскраву світлу смугу в чорнильній темряві ночі, здавався дуже відчуженим і самотнім водночас.

— Рамоне! — з хвилюванням промовила Кеті, підійшовши до нього і поклавши руку йому на плече. Він повільно повернувся і подивився на неї, і Кеті побачила, що він усміхається від її дотику. Вона обережно прибрала руку. — Чому ти тут сам-один?

— Мені потрібно було побути на самоті, щоб подумати. А в тебе такого ніколи не буває?

— Буває, — погодилася вона, — але зазвичай не під час вечірки.

— Нам не обов'язково бути тут, — багатозначно зауважив він.

Серце Кеті ледь відчутно затремтіло, але вона вирішила не звертати на це уваги.

— Хочеш потанцювати?

Він нахилив голову в бік динаміків, з яких

лунав голос Нейла Даймонда.

— Коли я танцюю, то люблю тримати жінку в своїх обіймах, — відповів він. — Крім цього, я хотів би дочекатися своєї черги, щоб потанцювати з тобою.

— Рамоне, ти вмієш танцювати? — До цього Кеті була впевнена, що він не вміє, тому вона хотіла його навчити.

Відкинувши сигару, яка полетіла кудись убік, залишаючи за собою червону смугу, він сухо відповів:

— Так, Кеті, я вмію танцювати. Я вмію плавати. Я знаю, як зав'язувати шнурки на черевиках. У мене легкий акцент, який, очевидно, змушує тебе думати, що я неосвічений і дурний, але багатьом жінкам він подобається.

Кеті скам'яніла від роздратування. Задерши підборіддя, вона втупилася йому прямо в очі і сказала, дуже тихо, але дуже чітко:

— Йди до біса.

Вона різко розвернулася, щоб іти геть, але раптом зойкнула від несподіванки, коли Рамон ухопив її за руку і різко розвернув до себе.

Він сказав тремтячим від гніву голосом:

— Не смій розмовляти зі мною таким тоном і не лайся. Це тобі не личить.

— Я говоритиму з тобою так, як захочу, — відповіла Кеті, — і якщо інші жінки думають, що ти

до біса привабливий, то вирушай до них.

Рамон поглянув у її блакитні очі, які палали від люті, і на горде красиве обличчя, і непрохана усмішка захоплення з'явилася на його обличчі.

— Маленька злючка, — тихенько засміявся він. — А коли злишся...

— Я ніяка не маленька! — палко перебила його Кеті. — Мій зріст — майже метр п'ятдесят п'ять. Якщо ти надумав сказати мені, наскільки я прекрасна в люті, то попереджаю тебе — я розсміюся тобі в обличчя. Чоловіки часто кажуть це жінкам, тому що чули це в якомусь безглуздому старому фільмі, і...

— Кеті, — видихнув Рамон, доторкнувшись до її губ своїми пружними чуттєвими губами, — ти прекрасна в люті, і якщо ти почнеш сміятися, я кину тебе в басейн.

Нервові тремтіння прокотилося тілом Кеті, коли його теплі губи подарували їй такий жаданий поцілунок. Відірвавшись від її губ, він охопив руками її талію, притягнув до себе її піддатливе тіло і повів у натовп пар, які вийшли на танцпол, щойно зазвучала повільна пісня про кохання.

Коли вони танцювали, Рамон щось шепотів їй своїм низьким голосом, але Кеті не могла розібрати слів. Вона була поглинена своєю дивною слабкістю, яка виникала, коли він притискався до неї і вони рухалися в такт музиці. Її охопило палке бажання,

і вона танула в його руках. Вона хотіла підняти голову і відчути його губи, так, як тоді в її квартирі; їй хотілося, щоб його руки знову захопили її в те дивне і солодке забуття.

У розпачі прикривши очі, Кеті зізналася сама собі, що хоче чоловіка, якого знає лише дві доби. Вона хотіла його так сильно, що була вражена і схвильована... але, врешті-решт, вона могла прийняти свій фізичний потяг до нього. Але чого вона не могла зрозуміти і що лякало її — це дивне магічне тяжіння, яке виникло між ними. Іноді, коли він говорив з нею глибоким чарівним голосом або дивився на неї темними пронизливими очима, Кеті відчувала, як він тихо торкався до неї і невблаганно притягав її дедалі ближче до себе.

Кеті вагалася. Не можна зав'язувати стосунки з Рамоном. Це буде повна катастрофа. Вони абсолютно несумісні. Він гордий, бідний і владний, вона також горда, багата — за його мірками — і незалежна за характером. Будь-які стосунки між ними закінчаться кривдою і стражданнями.

Кеті як інтелігентна, розсудлива молода жінка, якою вона себе вважала, вирішила, що найкращий спосіб уникнути небезпечної привабливості Рамона — це уникати самого Рамона. Вона вирішила триматися від нього подалі протягом усієї вечірки і твердо відмовитися від подальших зустрічей. Це було просто. Та коли його

губи торкнулися її скроні, а потім чола, Кеті майже забула, що вона розсудлива та інтелігентна жінка, і підставила йому губи, щоб отримати той солодкий поцілунок, який, вона знала, він хоче їй подарувати.

Як тільки закінчилася пісня, Кеті відійшла від Рамона. З сяючою усмішкою, приклеєною до обличчя, вона зустріла його запитальний, здивований погляд і безтурботно сказала:

— Чому б тобі не змінити партнерку і не розважитися? Побачимося пізніше.

Наступні півтори години Кеті фліртувала з усіма чоловіками, яких знала і не знала. Вона була в прекрасній формі, куди б вона не йшла, за нею слідували чоловіки, готові танцювати, плавати, випивати або кохатися. Вона сміялася, співала і танцювала... І весь час думала, що Рамон послухався її поради і розважається у товаристві щонайменше чотирьох жінок, серед яких була й Карен, яка не відходила від нього ні на крок.

— Кеті, давай утечемо звідси куди-небудь у тихіше місце. — Вона відчула гаряче дихання Дона, з яким танцювала під енергійну музику.

— Ненавиджу тихі місця, — промовила Кеті, вислизнувши з його рук, і наблизилася до Бреда, який радісно здивувався, виявивши її у себе на колінах. — Бред теж ненавидить тихі місця, правда?

— Звичайно, — хитро примружився Бред. — Так що давай піднінемося до мене і здійнемо галас

удвох.

Кеті не слухала його. Краєм ока вона стежила за Карен, яка танцювала з Рамоном. Її руки обвивали його шию, а тіло відверто притискалося до нього. Очевидно, Карен розповідала йому щось веселе, тому що Рамон, який спершу їй усміхався, дивлячись згори вниз, відкинув голову і розреготався. Як не дивно, але це невинне порушення вірності завдало Кеті сильного болю. Вона схопилася на ноги, щосили намагаючись бути веселою, і потягнула за собою Бреда.

— Вставай-но, ледарю, ходімо танцювати.

Бред слухняно поставив банку з пивом і влився в натовп, обіймаючи Кеті за плечі, а потім, користуючись нагодою, заточив у несподівано міцні обійми.

— Що, чорт забирай, з тобою відбувається? — тихо запитав він. — Ти ніколи так не поводилася.

Кеті не відповідала — їй потрібно було знайти Карен з Рамоном, яких ніде не було видно. Раптом у серці кольнуло: Рамон пішов разом з Карен.

Прошло з півгодини, а їх усе не було, і Кеті вже не мала сил здаватися веселою. У шлунку почало неприємно крутити, і дівчина, танцювала вона чи розмовляла, весь час уважно вдивлялася в натовп, відчайдушно намагаючись побачити високу фігуру Рамона.

Кеті була не єдиною, хто помітив зникнення

Карен і Рамона.

Вона знову танцювала з Бредом, абсолютно не звертаючи на нього уваги, натомість напружено витягаючи шию і намагаючись знайти зниклу пару. Аж раптом Бред презирливо прошепотів:

— Що, немає жодного шансу повиснути на шиї у цього бабія — його потягла Карен?

— Не смій його так називати! — гаряче вигукнула Кеті, вириваючись із його обіймів. Її очі наповнилися сльозами, вона розвернулася і кинулася геть, продираючись крізь натовп.

— І куди ж ти зібралася? — пролунав знайомий голос позаду неї.

Кеті обернулася і побачила Рамона, її пальці безсило стиснулися.

— Де ти був?

Він підняв брову.

— Ревнуєш?

— Щоб ти знав, — сказала вона, — ти мені навіть не подобаєшся.

— Ти мені сьогодні також не подобаєшся, — спокійно відповів він. І раптом запитав: — У тебе сльози на очах. Чому?

— Тому що, — люто прошепотіла Кеті, — цей виродок назвав тебе бабієм.

Рамон розреготався й обійняв її.

— О, Кеті, — сміявся він, гладячи її по волоссю, — він просто у нестямі від люті, тому що

його улюблена жінка пішла зі мною прогулятися.

Відкинувши голову назад, Кеті уважно вдивлялась у його обличчя:

— Ви виходили прогулятися?

Він уже не сміявся:

— Тільки прогулятися. І нічого більше.

Він міцніше стиснув її в обіймах, і вони почали рухатися в такт музиці. Кеті поклала голову на його груди і віддалася насолоді — його руки пестили її оголені плечі і спину, потім ковзнули нижче, змушуючи гнучке, м'яке жіноче тіло міцніше притиснутися до нього. Однією рукою він чуттєво провів по її шиї, а потім владно нахилив її голову назад. Затамувавши подих, Кеті слухняно підняла обличчя, приймаючи поцілунок. Його руки занурилися в її густе шовковисте волосся, тримаючи її в полоні для поцілунків.

Коли Рамон нарешті відступив, їхнє дихання було переривчастим і кров стукала в обох у скронях. Вона поглянула на нього і невпевнено сказала:

— Мені стає страшно.

— Я знаю, *querida*, — сказав він ніжно. — Для тебе все відбувається занадто швидко.

— Що значить *querida* ?

— Дорога.

Кеті заплющила очі, її злегка похитувало.

— Коли тобі потрібно повернутися

в Пуерто-Рико?

Він довго мовчав, перш ніж відповісти:

— Я можу залишитися ще на тиждень, до неділі, але не довше. Ми будемо проводити кожен день разом до мого від'їзду.

Кеті була розчарована і навіть не намагалася приховати цього:

— Ми не зможемо. Мені потрібно поїхати до батьків на День пам'яті. У вівторок я не працюю, але в середу обов'язково мушу бути в офісі. — Вона бачила, що він хотів заперечити, і, зважаючи на те, що їй дуже хотілося провести з ним весь час, який у них залишився, вона додала: — Може, поїдемо завтра до моїх батьків разом?

Він завагався, і здоровий глузд почав повертатися до Кеті:

— Мабуть, це погана ідея. Тобі вони не сподобаються, та й ти їм також.

— Це тому, що вони багаті, а я ні? — ледь помітно усміхнувся Рамон. — Хто знає, може вони сподобаються мені, незважаючи на свої статки.

Кеті мимоволі всміхнулася від того, як він легко розв'язав проблему. Він упевнено притягнув її до себе. У нього була чарівна усмішка, вона пом'якшувала його зрілу красу і надавала йому хлоп'ячого вигляду.

— Давай повернемося до мене?

Рамон кивнув, і Кеті пішла забрати свої речі.